1 page en langue française

2 Seiten in deutscher Sprache

Stindardul

Anul XVIII, Nr. 114, apr.-iulie 1971 | Versandort: München; Redaktion: 808 Fürstenfeldbruck, Jägerstraße 17 | Einzelpreis 1 DM

Treizeci de ani de luptă

Sunt treizeci de ani de când poporul român, ca un singur om, în orașe și sate, a ascultat în genunchi chemarea conducătorului:

„Ostași!

V'am făgăduit din prima zi a noii Domnii și a luptei mele naționale să vă duc la biruință;

Să șterg pata de dezonoare din cartea Neamului și umbra de umilire de pe fruntea și epoleții voștri.

Azi a sosit ceasul celei mai sfinte lupte, lupta drepturilor strămoșești și a bisericii, lupta pentru vetrele și altarele românești de totdeauna.

Ostași!

Vă ordon:

Treceți Prutul!

Zdrobiți vrăjmașul din răsărit și miază-noapte.

Dezrobiți din jugul roșu al bolșevismului pe frații voștri cotropiți.

Reîmpliniți în trupul țării glia străbună a Basarabilor și codrii voevodali ai Bucovinei, ogoarele și plaiurile voastre.

Ostași!

Plecați azi pe drumul biruințelor lui Ștefan cel Mare, ca să cuprindeți cu jertfa voastră ceea ce au supus strămoșii noștri cu lupta lor.

Înainte.

Fiți mândri că veacurile ne-au lăsat aici de strajă dreptății și zid de cetate creștină.

Fiți mândri de trecutul românesc.

Ostași!

Veți lupta cot la cot, suflet la suflet, lângă cea mai puternică și glorioasă armată a lumii.

Îndrăzniți să vă măsurați vitejia și să vă dovediți mândria camarazilor noștri.

Ei luptă pe pământul moldovean pentru granițele noastre și pentru dreptatea lumii.

Ostași!

Înainte.

Să luptați pentru gloria Neamului.

Să muriți pentru vatra părinților și a copiilor voștri.

Să cinstiți prin vitejia voastră amintirea lui Mihai Vodă și a lui Ștefan cel Mare, a martirilor și eroilor, căzuți în pământul veșniciei noastre, cu gândul țintă la Dumnezeu.

Să luptați pentru dezrobirea fraților noștri, a Basarabiei și a Bucovinei, pentru cinstirea bisericilor, a vieții și căminurilor batjocorite de păgânii cotropitori.

Să luptați pentru a ne răzbuna umilirea și nedreptatea.

V'o cere Neamul, Regele și Generalul vostru.

Ostași!

Izbânda va fi a noastră.

La luptă.

Cu Dumnezeu înainte.

Comandant de căpetenie al Armatei
GENERAL ION ANTONESCU
22 iunie 1941"

Sunt treizeci de ani de când, în sunetele răscolitoare ale marșului Ast'noapte la Prut, războiu-a'nceput

Românii trec dincolo iară,
Să ia înapoi prin arme și scut
Moșia pierdut'astă vară . . .

armata noastră de țărani s'a aruncat în iureș nestăvilit împotriva neoamenilor adăpostiți în umbra curganelor din pustia căpcăunilor.

Doar treizeci de ani . . . și pot să mai treacă secole și nimic nu va schimba din ceea ce a fost pecetluit atunci, la 22 iunie 1941.

Pata de dezonoare din cartea Neamului, umbra de umilire de pe fruntea și epoleții noștrii au fost șterse la Dalnic, în Cuban, în Caucaz. Vetrele și altarele românești au fost reîntregite. Jertfa noastră a cuprins tot orizontul bătut de pașii înaintașilor. Căminurile batjocorite, umilirea și nedreptatea au fost răzbunate. Stima camarazilor noștri de ieri a fost câștigată o dată pentru totdeauna.

Iar izbânda morală a fost a noastră.

Vocea lui Ion Antonescu rămâne mesaj etern, cristal pur și nealterat.

STINDARDUL

Ordin de Zi pe Armată

Nr. 32 din 8 Iulie 1942

În preziua atacului dela Dealul Capela, în noaptea de 18/19 Decemvrie 1941, Locotenentul de rezervă **Drăgănescu Ioan, tată a 9 copii,** a atacat în fruntea companiei sale de vânători de munte, mai multe cazemate inamice, al căror foc stânjenea acțiunea batalionului din care făcea parte.

A reușit să cucerească cazematele prin luptă la baionetă și grenadă.

Căzând grav rănit, își dă obștescul sfârșit după două zile.

Pentru vitejia sa și înaltul său spirit de jertfă, îl aduc recunoștința Patriei și îl citez prin Ordin de Zi pe întreaga armată.

Copii săi sunt îngrijiți și instruiți de Stat.

Antonescu
Mareșal al României

NN. Locotenentul de rezervă Drăgănescu Ioan era învățător prahovean, din același sat cu Sergentul Grigore Ion, vânător și el, care a cucerit primul drapel turcesc în războiul dela 1877, la asaltul Redutei Griviția.

Compania Locotenetului de rezervă Drăgănescu Ion făcea parte din Batalionul 4 vânători de munte din Predeal.

Luând în piept furtuni de foc și de oțel, făcându-și țăndări din trupurile lor, ei au șters pata de dezonoare și umbra de umilire de pe fruntea și epoleții lor. Generației tinere îi revine misiunea să spele rușinea dela 23 august 1944 și să răzbune umilințele pe care neamul nostru le îndură de atunci necontenit.

L'infanterie roumaine au Kouban (1943)

Afin d'empêcher la maréee bolchévique de submerger l'Europe, les soldats roumains — des paysans pour la plupart — après avoir libéré les territoires ravis par les Soviets en 1940, sont allés plus loin, toujours plus loin. Ils laissèrent derrière eux le Dniestr, le Boug, le Dniepr, la steppe des Nogaï et la mer d'Azov . . . Les victoires qu'ils ont remportées aux côtés des Allemands, des autres alliés et des centaines de milliers de volontaires appartenant à presque toutes les nations d'Europe n'ont pourtant pas secoué la conscience des chefs politiques de l'ouest. Ils n'ont pas compris — ou bien ils ont été empêchés de comprendre — que cette bataille-là se livrait entre deux mondes, que ce n'était pas une simple rixe. Les derniers croisés qui s'étaient engagés corps et amès dans cette lutte suprême afin de conjurer le danger communiste ont été trahis par ceux qui prétendaient représenter la civilisation.

Ei au luptat pe pământul moldovean și dincolo de acest pământ, până în Kuban și până în stepele fără de sfârșit ale Calmuciei, pentru granițele noastre și pentru dreptatea lumii. Nu-i uitați! Fiți demni de jertfa lor !

ILIE GÂRNEAȚĂ

Prieteni veniți din toate centrele pribegiei românești, unii aparținând generației înălbite și alții mai tineri, dar cu toții în aceiași impresionantă comuniune de simțăminte, i-au stat de veghe la căpătâi și l-au condus apoi spre ultimul lui loc de odihnă, în cimitirul din Erding, orășel din Bavaria unde locuise mai bine de 15 ani. Trupul lui a rămas îngropat în pământ strain!

Sufletul lui însă, eliberat de suferințele zdrenței pământești, zburase spre alte meleaguri, în căutarea camarazilor din ceasul dintâi. Nume scumpe și așezări străvechi, cu iazuri străjuite de răchite plângătoare și case ascunse de frunza nucilor bătrâni. Drum cunoscut oștilor moldovene care, pornind dela Suceava, mergeau să înfrunte năvălitorii la marginea de miază-noapte a țării. Drum străbătut și de noi, în marșul spre Hotin din vara lui 1941 . . .

Mihoreni, Buda Mare, Buda Mică, Godinești, Molnița, Mamornița .. . Acolo, la Mamornița, în apropiere de locul unde Prutul se poate trece prin vad, acolo s'a născut Ilie Gârneață, la 20 iulie 1898. În dulce grai moldovenesc **gârneață** este numele unei varietăți de stejar, dar înseamnă în același timp și desiș de stejari, stejăriș „unde umbra cu lumina se alungă sub frunziș", cum frumos spune Alecsandri. Gârnețele erau locuri de popas pentru ștafetele de călărași umblători și locuri de pândă pentru veghetorii la hotare. Strămoșii lui Ilie Gârneață au fost desigur străjuitori la margine de țară, așa precum el o viață întreagă a stat de strajă să ne păstrăm pământul fără de împărțeală și sângele fără de amestec, cu nimeni.

La doi ani după răscoala din 1907, Ilie Gârneață reușește la examenul de bursă pentru Liceul Internat din Iași, liceu care a dat țării atâtea elemente de elită. Voluntar în războiul de reîntregire, urmează cursurile școalei de ofițeri de rezervă din Botoșani, unde îl conoaște pe Corneliu Codreanu. Ca elev-plutonier și ca sublocotenent de rezervă participă la operațiile de curățire a Basarabiei de bandele bolșevice; revine la Iași și se înscrie la Facultatea de Drept. Coleg al lui Corneliu Codreanu, devine prietenul nedespărțit al acestuia, stându-i alături în toate acțiunile. Alături de Corneliu Codreanu, Ilie Gârneață participă la manifestațiile Gărzii Conștiinței Naționale în 1919 și la primul congres studențesc care are loc după război, în zilele de 4,5 și 6 septembrie 1920 la Cluj, congres de importanță hotărîtoare pentru acțiunea care doi ani mai târziu, la 10 decemvrie 1922, avea să traseze definitiv drumul fără de întoarcere al tineretului universitar român. Ilie Gârneață este cel dintâi președinte al Asociației Studenților Creștini din Iași, asociație care avea să servească drept model pentru toate organizațiile studențești din țară. Alături de Corneliu Codreanu, organizează măreața manifestație dela 4 martie 1923 când, în prezența a peste 10000 de oameni adunați în curtea Mitropoliei din Iași, ia ființă Liga Apărării Naționale Creștine. Lui îi revine marele merit de a fi organizat exemplar județul Dorohoi, județ care până la sfârșit a rămas credincios idealului și mișcării de apărare națională. Cu steagurile primite dela Ilie Gârneață în 1923/24 ne-au ieșit în întâmpinare țăranii din plasa Herța în 1941, când în trapul cailor trecusem la urmărirea trupelor sovietice în retragere.

Am avut privilegiul să-l cunosc încă din vara anului 1924 când, asemenea altor băeți de vârsta mea, venisem în tabăra dela Ungheni unde se făceau cărămizile pentru căminul care avea să se ridice mai târziu la Răpa Galbenă. Când i-am fost prezentat, am avut impresia că aveam în fața mea un plăeș din oastea lui Ștefan cel Mare. Înalt, svelt, cu barbă neagră stufoasă, cu ochi mari pătrunzători, îmbrăcat în straie țărănești cu bondiță și ițari, așa mi l-am înfățișat totdeauna pe Ilie Gârneață și așa îmi va rămâne în amintire . . .

Dela 24 iunie 1927, când s'a numărat printre cei 7 fondatori ai Legiunii Arhanghelului Mihail, drumul lui Ilie Gârneață a fost acel al Legiunii în care a crezut cu nebiruită hotărîre. A contribuit la ascensiunea și la strălucitele ei succese, participând la toate bătăliile cu același tineresc elan. A suportat cu stoică resemnare calvarul tuturor prigoanelor și închisorilor, fiind mereu exemplu pentru cei mai tineri. Nici lanțul de suferințe, nici abdicările unora și nici lungul șir al anilor grei de exil nu l-au înfrânt.

Ilie Gârneață a rămas același neînfricat luptător și va rămâne îndreptar și piatră pe care se va zidi România de mâine.

I. V. EMILIAN

Actualitatea spiritului paşoptist

În „Bună vestire" din octombrie-decembrie 1970, dl V. Horia irumpe intempestiv cu nişte „pagini de jurnal" prin care doreşte să ne spună nişte lucruri grave „o dată şi pentru totdeauna".

Ştiam că de aroganţă nu-i străin: în prefaţa unei „antologii" pretindea că poezia românească începe pe cu d-sa şi cu cei care îi stăteau alături. Din isprăvile sale de luptă, cunoşteam numai pe cea cu pierdutul galoşilor în graba fugii de la o manifestaţie cuzistă. De probitate nu-i bănuiam, fiind la curent cu procesul de elaborare a romanului care l-a făcut celebru, inspirat, pe pagini întregi, din **Ovidiana.**

Nu mă voi ocupa de „deciziile" fără apel care desfiinţează, cu bagheta, exilul şi instituţiile sale. S'a terminat cu noi pentrucă, aflăm retrospectiv, la 11 Decembrie 1966 dl V. Horia ne-a dat brânci la toţi, fără menajamente, în marele nimic. Cum d-sa umblă pe meridiane cu magnetofonul în bandulieră, interogând celebrităţi, se caţară pe casa lui James Joyce, mai e şi adept — cam după ureche — al lui Teilhard de Chardin, suntem înţelegători. În aceste vremi de expediţii selenare, mulţi îşi pot pierde busola şi gravitaţia.

A pretinde că eşti alpha şi omega **doar** a poeziei şi a exilului românesc — pe care le fondezi şi le suprimi după toane şi fasoane — este o atitudine relativ modestă.

Voi comenta aici o singură afirmaţie a d-lui V. H. care scrie: „Nimic nu mai trăeşte din ceeace, în 1945, făcuse din noi prieteni sau duşmani. **Toate aceste polemici mi se par tot atât de inactuale ca şi cele din 1848".** Două propoziţii — două enormităţi.

Atâta etalaj imprudent de incultură, din partea unui om care debitează nume şi referinţe mai avan decât un ordinator electronic, întrecut în performanţe doar de alt compars madrilen (asemuit deunăzi în „Contemporanul" cu Erasmus) — surprinde.

Dl V. H. dovedeşte a nu fi citit nici măcar poezia lui Goga, **Strămoşii,** ca răspuns la o împertinenţă a lui Duiliu Zamfirescu („ultimul Lascarid"):

Nu mor strămoşii niciodată,
Războiul lor în noi şi-l poartă,
Căci li-e ţărâna spulberată,
Dar nu li-e duşmănia moartă.
Străveche, ura lor se'mparte
Din moş în moş, din tată'n tată,
Şi azi, de dincolo de moarte,
Ei ne mai cer o judecată.

Mă voi ocupa pe larg de a doua propoziţie, subliniată, căci am o datorie morală. De mult voiam să scriu despre suflul zeesc al tinerilor paşoptişti, persiflat pe de o parte gras şi balcanic de haimanaua de Caragiale şi de prăsila lui contemporană, iar pe de alta, lucid şi clinic de Maiorescu şi de „posteritatea lui critică".

Ca să declari „inactuale" frământările paşoptiştilor trebuie să nu fi citit o singură pagină conţinând gândurile mari — croite ca nişte bolţi de catedrală — ale unei generaţii de aur în istoria României moderne. În elan, în spirit de sacrificiu dus până la mucenicie. În curăţenie şi seriozitate nu avea să fie egalată decât un secol mai târziu de naţionaliştii de la '22.

În ţara subjugată, în care spirite oneste se luptă cum pot ca să perpetueze — pe deasupra atâtor cataclisme — o moştenire mereu ameninţată de risipire, a apărut în două volume o frematătoare culegere: **Gândirea românească în epoca paşoptistă,** Bucureşti 1969. Editorii — Paul Cornea şi Mihai Zamfir — subliniază într'un substanţial studiu introductiv, ce a însemnat această ideologie care a format un tot, caracterizat înainte de orice prin **coerenţă şi pluralitate.**

Mâna de tineri, generoşi ca nimeni alţii — feciori de boieri şi moşieri nu se gândeau la privilegiile pe care le sacrificau deliberat — au visat ca nişte halucinaţi. Majoritatea, născuţi între 1815—1820 (I. Ghica şi C. A. Rosetti în 1816; M. Kogălniceanu în 1817; V. Alecsandri în 1818; N. Bălcescu, D. Bolintineanu, Al. C. Golescu în 1819; I. C. Brătianu în 1821), aveau în anul fatidic în jur de 30 de ani. Cu energie — frenetică desigur: aşa era stilul vremii — dar răzbătătoare, clădeau planuri pe un veac. Şi ce n'a trecut prin creuzetul arzător al minţii lor? Unire, stat naţional, federaţie dunăreană, politică pan-latină, aşezări democratice în interior, iradiere culturală pe plan internaţional. Hasdeu (născut în 1836) e un paşoptist întârziat, dar prin fervoarea şi monumentalitatea gândirii sale şi-a egalat înaintaşii, cărora li s'a alăturat. Şi minunile s'au înfăptuit, unele după altele — printr'un concurs de împrejurări favorabile în parte — dar mai ales pentrucă niciunul n'a trădat în ceasul maturităţii reveria tinereţii. Şi-au ghemuit energiile într'o singură obsesie: să reziste şi să biruie. Ce alt exemplu mai **actual** am putea noi să dăm celor care azi, anemiaţi, depun armele?

Eminescu, cu antenele ultra sensibile ale sufletului său, prinsese aceastâ vibraţie epică şi explica liniştit şi înţelept lui Iacob Negruzzi dece în **Epigonii** elogiase şi pe Prale şi pe Momulean şi pe Bolliac şi pe Beldiman.

La Bucureşti, editorii numitei antologii, tulburaţi în adâncimile fiinţei de contactul cu nişte texte incandescente care frig privirea, formulează acest elogiu la adresa tinerilor paşoptişti: „Dar cine, mai mult decât ei, poseda taina entuziasmului în stare pură, tăria credinţei neprihănite şi curajul de a muri ingenuu pentru o idee?"

Care fiinţă cuvântătoare, posedând o cât de mică legătură cu pământul românesc ar putea califica drept „inactuală" această pagină a lui I. C. Brătianu, publicată în „Republica română" din 1 noiembrie 1851?

„Astfel dar, voim ca Românul să se restabilească în însişi ochii săi ca om şi să se întroneze întru toate drepturile sale, ca să poată trăi după legile naturei sale, dezvoltându-se, perfecţionânduse şi împlinindu-şi misia sa în societate, cu toată gloria şi virtutea de care este capabil.

Voim să aibă o patrie independentă şi liberă; o patrie cu zece milioane de Români, cari să aibă toţi aceleaşi drepturi şi aceleaşi datorii; o parte întreagă şi deopotrivă la suveranitatea naţională; o familie de vor merita-o prin iubirea şi moralitatea lor; o proprietate de vor voi să muncească. Voim ca fiecare să fie stăpân pe roadele muncii sale, fără a putea să-i ia un pai măcar trântorii omenirii. Voim ca România să trăiască în frăţie strânsă cu toate naţiunile de aceeaşi seminţie cu dânsa, adică cu Italia, cu Franţa, cu Spania şi cu Portugalia, ca astfel seminţia latină, ce înfăţişează mai mult decât celelalte civilizaţiunea modernă, fiind întru întregimea ei, să-şi poată împlini cu deplinătate misia în omenire.

Voim ca România să fie în solidaritate cu celelalte popoare ce vor tinde cei puţin spre dreptate, solidaritate şi frăţie.

Iată în scurt ce voim şi ce credem pentru România. Cât pentru mijloace, nu voim altele decât acelea ce ne-a dat Dumnezeu ca să ne putem mântui ori de câte ori vom voi cu deplinătate şi cari sunt mintea, inima şi braţele noastre."

Iar din această **Protestaţie în numele Moldovei, a omenirei şi a lui Dumnezeu** (Cernăuţi 1848), datorită lui Vasile Alecsandri, e suficient să înlăturam numele lui Mihail vodă Sturdza pentru a o situa pe cadranul orei prezente:

„Fraţilor români din toată România!

Voi locuitorilor săteni din Moldova, ale căror drepturi au fost dispreţuite de acei ce se numeşte părintele vostru;

Voi neguţătorilor, cari aţi fost jigniţi în interesele voastre prin pustiirea capitalei;

Voi boierilor, cari aţi câştigat cinstirea lumii întregi, sprijinind drepturile poporului;

Voi toţi, cari vă jăliţi fraţii, părinţii, rudele şi copii depărtaţi de la sânurile voastre prin tirania ocărmuirii;

Veniţi să ne unim cu toţii glasurile noastre [. . .] să protestăm în numele fraţilor noştri cari au fost şi sunt încă pedepsiţi prin închisori şi exiluri, fără să fi fost judecaţi! În numele patriei noastre ce este în agonie! În numele omenirii batjocorite! În numele lui Dumnezeu care ne priveşte!

Veniţi să unim cu toţii glasurile noastre şi să le înălţăm la ceruri, pentru ca să se coboare în patria noastră sfânta dreptate, ce judecă pe cei răi şi îi supune la pedepse înfricoşate, spre a-i face pilde de îngrozire omenirii în toate veacurile".

. . . . . .

Fă bine, domnule Horia, şi ocupă-te exclusiv de gloria d-tale personală şi de celebrităţile ameţitor de suspuse pe care le frecventezi. Şi lasă-i în pace pe cei „inactuali" căci această noţiune labilă ţi-ar putea rezerva multe surprize.

Restul a fost spus de mult şi o formulare mai tăloasă decât a celui unic de sub cerul românesc eu nu pot afla: **Noi credem în scrisul nostru, voi nu credeţi în nimic!**

E. LOZOVAN

Orice sumă de bani destinată ziarului rugăm a se trimite la următoarea adresă:

Bankgeschäft OTTO DIERKS & Co.
8 München 2 – Marienplatz 28
Kto.-Nr. 59 555 PSchA München,
cu menţiunea:

für STINDARDUL, Konto-Nr. 2 277

Institutul Român de Cercetări din Freiburg s'a mutat în casă proprie.

După stăruitoare eforturi de ani de zile, năzuinţa Bibliotecii şi Institutului Român de Cercetări din Freiburg de a avea un local propriu care să le asigure stabilitatea şi independenţa, şi-a găsit acum împlinirea.

În ziua de 29 octombrie 1970 s'a semnat la Freiburg actul de vânzare-cumpărare prin care „Casa Culturală Română" a achiziţionat un imobil compus din **3 etaje,** subsol şi mansardă, totalizând **un număr de 20 de încăperi** (cu peste 500 metri pătraţi). Imobilul se găseşte într'o poziţie centrală, în apropiere de Universitate şi de alte centre culturale, în Uhlandstrasse Nr. 7.

La această realizare, desigur cea mai importantă din ultimii 26 de ani de exil, pribegii români au contribuit prin donaţii totalizând suma de 86000 DM, Republica Federală Germania a pus la dispoziţie suma de 200000 DM, iar restul de 14000 DM a fost acoperit printr'un împrumut contractat de această instituţie a exilului românesc, insituţie al cărui ctitor şi neobosit conducător este d. Profesor Virgil Mihăilescu.

Ce-a fost greu s'a făcut, dar amenajarea localului, diferite reparaţii şi punerea lui în funcţiune pentru a da posibilitate cercetătorilor să studieze materialul imens strâns cu atâta trudă şi cu dragoste în decurs de mai bine de două decenii, necesită alte cheltuieli şi alte investiţii. Nădăjduim că majoritatea refugiaţilor români vor înţelege importanţa ctitoriei dela Freiburg pentru exilul românesc şi vor contribui, fiecare după puteri dar în mod permanent, la susţinerea acestei splendide realizări admirată şi elogiată de multe cercuri străine.

Memoriul asociaţiilor româneşti din RFG

În zilele de 27 şi 28 martie 1971 au avut loc la Köln-Porz şedinţele Adunării Generale a Uniunii Asociaţiilor şi Instituţiilor româneşti din RFG şi din Berlinul de Vest (UARG). Lucrările acestei adunări generale au fost prezidate de d. Prof. Virgil Mihăilescu, preşedinte al comitetului de conducere UARG. Atât d. V. Mihăilescu cât şi d'Gheorghe Acrivu, secretar general al comitetului de conducere UARG, au prezentat rapoarte de activitate şi gestiunea pe exerciţiul 1970/71. După ce s'a luat în discuţie modificarea statutului şi efortul depus pentru cumpărarea casei din Freiburg, Uhlandstrasse 7, noul sediu al Bibliotecii Române şi al Institutului Român de Cercetări, s'a trecut — în conformitate cu noul statut — la alegerea preşedintelui adunării generale, a secretarului acestei adunări şi a celor trei cenzori. Deşi era absent, din cauză de boală, d. dr. I. V. Emilian a fost ales cu unanimitate de voturi preşedinte al Adunării Generale UARG. Au mai fost aleşi: d. dr. med. C. P. Sinescu, secretar al Adunării Generale, iar dna Nicoleta Rossbroy, d. ing. Claudiu Seftcu şi d. M. Teodorescu, cenzori.

Ca ultim punct din ordinea de zi, d. Gheorghe Acrivu a dat citire textului unui memoriu adresat guvernului şi adunării federale din Republica Federală Germania, memoriu în legătură cu situaţia actuală a refugiaţilor români din RFG şi cu dificultăţile pe care le întâmpină aceşti refugiaţi la obţinerea azilului politic. În acest memoriu se atrage totdeodată atenţia autorităţilor în drept asupra unor ambiguităţi în contradicţie flagrantă cu obligaţiile luate de RFG prin semnarea unor convenţii internaţionale.

Cu unanimitate de voturi, Adunarea Generală UARG a aprobat textul acestui memoriu şi a decis tipărirea lui într'un număr cât mai mare de exemplare.

Este locul să spunem aici că acest memoriu a avut un mare ecou în lumea politică germană, el fiind reprodus în întregime sau comentat foarte favorabil de un număr de 15 ziare şi reviste germane.

Tradus în limba engleză prin grija dlui George Boian, memoriul a fost publicat de buletinul „BNS" din New York şi trimis tuturor membrilor Congresului american, precum şi altor personalităţi americane.

Luptă aprigă şi permanentă

Din partea unei intelectuale, care a avut mult de suferit în ţară şi care a sosit de curând printre noi, primim aceşte prea adevărate gânduri, constatări şi îndemnuri:

. . . De 25 de ani ne aflăm într-un război pe viaţă şi pe moarte **fără o clipă de armistiţiu,** cu un monstru pe cât de puternic pe atât de perfid, care ne strânge în ghiare şi nu ne lasă decât aparent să respirăm, pentru a ne sufoca apoi şi mai tare, până la istovirea definitivă. Tocmai de aceea lupta noastră şi în special a celor care au avut imensul avantaj al libertăţii, ar trebui să fie **permanentă** şi **aprigă,** ţinând seama de tacticile şi armele duşmanului, nu de concepte filozofice. Până şi sfinţii s-au războit cu suliţa şi paloşul contra balaurului. A lupta **în timp de război** cu Academii şi literatură polemizantă (foarte bune şi utile în timp de pace) a fost şi rămâne cred o pierdere ireparabilă de timp util care s-a convertit pe de-o parte în impasurile morale ale exilului românesc, iar pe de altă parte în situaţii ca aceasta în care se află refugiaţii politici români în clipa de faţă în Germania. — Mă gîndesc chiar, că această ţară liberă şi totuşi veghiată de ochiul armatelor aliate, poate nu s-ar găsi astăzi ea însăşi pe drumul greşit care o poate împinge iar într-o aventură nefericită, dacă opinia publică germană ar fi fost ţinută permanent trează de **acţiunile** exilaţilor din Est de toate neamurile (reprezentând laolaltă un număr considerabil), singurii capabili să aprindă şi să întreţină împotriva comunismului o luptă activă sub toate aspectele posibile, menţinându-se ferm pe poziţia lor reală şi istorică şi nu alunecând pe aceea de „Ausländer" tolerat, de „Gastarbeiter" sau anonim beneficiar al libertăţii.

Se putea şi poate s-ar mai putea, în ciuda vântului neprielnic (ţinînd seama tocmai de avantajul prezenţei armatelor aliate aici) recâştiga ceva din timpul pierdut, până când nu e prea târziu. Rămâne desigur, veşnica problemă a banilor dar poate că ar fi momentul psihologic şi politic cel mai propice pentru a încerca interesarea unor anumite cercuri în susţinerea unei campanii mai active contra comuniştilor. La toate mincinile şi făţărniciile acestora, să existe o replică în faţa opiniei publice, în vreun ziar german al opoziţiei, prin manifeste, fotografii, demonstraţii cu caracter public la care ar putea fi atraşi şi cehii, polonezii şi câţi oameni conştienţi se mai află pe-aici.

Probabil gândiţi că sunt visătoare, dar sper că aţi văzut Sâmbătă 12. ora 22,30 prezentat de televiziunea germană filmul servit de guvernul de la Bucureşti, „Golgotha 1929"? Am plâns de indignare şi furie. Este neîngăduit să nu ripostăm la atâta nerusinare (**tot** ce ne-au făcut nouă securiştii ca şi eroismul femeilor ooşence de pildă, cu care am stat în închisoare şi care **s-au bătut** cu anchetatorii) este pus pe dos în favoarea comuniştilor într-o regie şi interpretare perfecte care, am văzut cu ochii cum impresionează spectatorul german şi, ceace am putut să fac singură am facut, adică o scrisoare adresată televiziunii germane şi unui ziar. E doar o mică uşurare a năduf ului meu care am suportat insultele şi scuipatul politiştilor comunişti, dar oare atât e dejajuns faţă de aceste diabolice insinuări care fac să ne alunece mereu pământul de sub picioare şi să apărem noi cei mincinoşi? Am fost sfătuită să mă abţin a scrie pentru a nu mă trezi zdrobită din greşeală de vreo maşină sau altceva, dar cum să tac — iar pe de altă parte, cum să mă feresc de primejdii **într-o ţară care a ajuns gazda agenţilor comunişti?"**

Salariul dezertării

Sub semnătura lui Miron Constantinescu citim următoarele în „Magazin istoric" din ianuarie 1971 p. 74:

„Pseudofilozoful Nae Ionescu care, de la Kant şi Luther a trecut la catolicism, apoi la sindicalism, de la acesta la ţărănism, a devenit în anii 1934–1939 purtătorul de drapel ideologic al Gărzii de Fier. Abordînd un ortodoxism de paradă, Nae Ionescu, care era în fond und cinic desprins de orice convingere reală, un jongler al ideilor, care era în stare, în decursul unei ore, să-şi nege toate eşafodajele ideologice anterior exprimate, un om setos de avere şi de putere, a considerat că Garda de fier îi oferă platforma unei lansări siderale. În jurul lui Nae Ionescu s'au grupat câţiva tineri, printre care Mircea Eliade, Mihail Polihroniade, D. C. Amzăr, care au devenit stegarii ideologici ai acestei mişcări. Cine citeşte prefaţa lui M. Eliade la Roza vânturilor de Nae Ionescu îşi poate da seama de conţinutul real al ideilor lor".

În alt context, dar orientându-se neşovăelnic după principii etice care sunt şi ale noastre, dl N. Belciceanu amintea de **„soarta unora dintre Bizantinii striviţi, o dată întrebuinţaţi drept otreapă de Mehmet II sau care s'au văzut siliţi să îmbrăţişeze islamul pentru a-şi salva trupul".**

Teribil **memento** pentru fiecare din noi.

Acum, Mircea Eliade stă cu trupul la Chicago dar în exil nu mai e. S'a văzut tipărit, plătit şi stigmatizat la Bucureşti, dar laşitatea l-a împiedecat să facă vizita pentru care au avut curaj şi cârciumarii. Maestrul, pe cuvântul şi umerii cărula şi-a clădit cariera e terfelit în noroi şi el tace.

Istoria noastră, care nu e săracă în acte degradante, n'a cunoscut într'un singur om asemenea — cum să-i zicem? — islamizare totală.

Liota pariziană de semidocţi agresivi a mai umflat, în lipsă de preocupări serioase un balon de săpun: prezentarea lui M. E. la premiul Nobel.

Mai întâi, ipochimenii dovedesc a nu şti că lunateca distincţie suedeză e o insultă pentru un spirit liber şi de rasă. Ori poate ştiu şi găsesc că, sub acest unghi, ea se potriveşte şamanului, ca răsplată a contorsiunilor sale. Dacă e numai chestiune de biştari au iarăşi dreptate să se arunce cu ochi injectaţi ca prepelicarii la halali.

Al doilea, poziţia Suediei fiind ceea ce este — neutră, cu simpatii estice, indecisă şi neamestecată în marea încleştare a lumii, oscilantă între blocuri — alegerea unui tip uns cu toate alifiile este exclusă la start. În istoria premiului Nobel se cunoaşte laureatea unui singur exilat: Ivan Bunin, în anii '30! Nici interbrigadistul Malraux, şterpelitor al comorilor artistice indochineze n'a fost găsit „demn" de împărţitorii compromişilor lauri de la Stockholm.

Al treilea, conform statutelor, laureatul de literatură trebuie să reprezinte o voce autentică a poporului său. Cu ce, mă rog, M. E. încarnează România? Cu fadele, agramatele, stenograficele experienţe hinduse? Cu vacile sacre din Calcutta ori, poate, cu alchimia? Marea scriitoare daneză Karen Blixen a fost considerată „cosmopolită". Un Blaga n'a atins nici nivelul discuţiei. Telalul vorbelor potrivite, Arghezi, a tulburat o clipă apele Balticei. Acum se şopteşte numele lui Zaharia Stancu. După toate ruşinile pe care le-a îndurat biata ţară aceasta nu e prima şi nici cea mai dureroasă.

Deosebirea între M. E. şi Z. S. ar fi — cum spunea răposaul oltean — aceea care există între scriitorii culţi şi descuţi. Atât.

Alegerea juriului Nobel a constituit un scandal în ultimul deceniu. Cele două gloabe româneşti din cursa acestui an sunt la fel de compromise şi nereprezentative pentru nenorocita ţară.

Industrializare aventuroasă

În teoria economică a comunismului, electricitatea ocupă un loc cel puțin la fel de important ca virginitătea Mariei în concepția creștină. Diferența esențială între cei doi termeni ai comparației constă în aceea că, dacă unii își iau libertatea de a-l contesta pe cel din urmă, în privința primului, niciunul dintre economiștii ce se respectă nu va pune la îndoială importanța covârșitoare a electricității în desvoltarea societății moderne. Semnul de întrebare intervine doar atunci când încercăm să înțelegem de ce, având o premiză indiscutabil sănătoasă, economia comunistă este falimentară. Răspunsul, după o serie de simplificări necesare pentru a-l aduce la scara înțelegerii omului fără o pregătire economică specială, ar fi că, din păcate, electrificarea este numai una din premize și, în niciun caz, cea dominantă. Cauza eșecului rezidă în sistemul economic și nu în metodele sale.

Lenin este citat ca autor al celebrei ecuații „comunism = puterea sovietică + electrificare". Matematic privită, ecuația dă falsa impresie că cei doi termeni ai membrului drept ar avea o influență egală. Ori tocmai aici se manifestă neconcordanța, căci termenul covârșitor este puterea sovietică, iar electrificarea este cel mult un termen de corecție.

Totuși, scopul acestui articol nu este analiza sistemului comunist, ci prezentarea succintă a câtorva din eșecurile cele mai răsunătoare ale economiei comuniste în România, cu încercări de explicare a cauzelor ce au dus la aceste eșecuri. Mă voi limita la prezentarea unor cazuri din industrie, construcții și transporturi.

Hidrocentrala Bicaz

Am început prin a sublinia importanța electrificării pentrucă, fără îndoială, eșecul cel mai răsunător al economiei comuniste este mult lăudata hidrocentrală de la Bicaz. Se știe că această hidrocentrală, a cărei necesitate nu poate fi contestată, a fost concepută în prima jumătate a anilor '50 și terminată către sfârșitul lor. Judecând după cantitatea de propagandă consacrată de comuniști acestei construcții, s'ar putea crede că hidrocentrala este succesul secolului printre construcțiile europene de acest gen.

Pe scurt, hidrocentralele pot fi de trei feluri: 1) „de cădere", în care înălțimea coloanei de apă este determinantă, iar echipamentul energetic constă în turbine Pelton, 2) „de cădere și debit", în care înălțimea coloanei și volumul de apă înmagazinat în lacul de acumulare au o importanță relativ egală, iar echipamentul energetic constă în turbine Francis, 3) „de debit" în care determinant este volumul de apă din lac iar echipamentul energetic constă în turbine Kaplan. Condițiile locale de la Bicaz indicau fără putință de apel, alegerea cazului doi — adică „centrala de cădere și debit cu turbine Francis". Suficient de corect, aceasta a fost soluția de principiu a problemelor, dar enormitățile tehnice și, desigur, politice, încep abea acum. Nu trebuie subliniată condiția de sclavie a tehnicii naționale românești în raport cu „neprețuita tehnică sovietică" dar se cuvine să o amintim căci de aici se trage toată tragedia. Până la începutul anilor '60 Rușii n'aveau niciun fel de experiență în domeniul altor centrale decât „de debit" (Nipru, Volga, etc.), iar în dosul cortinei de fier singurii fabricanți de turbine Francis în acel timp erau Cehii. În ciuda celor menționate mai sus, C.C.-ul hotărăște ca proiectanții Bicazului să se inspire din „izvorul nesecat al științei și tehnicei sovietice" — izvor așa de nesecat că ne-a inundat cu enormități. Sensul acestei decizii era că Rușii vor proiecta, iar ai noștri vor prelua proiectul și-l vor pune în practică.

Aici este nevoie de o nouă digresiune de specialitate. În tehnica modernă a hidrocentralelor se folosesc două feluri de baraje total deosebite: baraje „de greutate" și baraje „în arc". Alegerea tipului de baraj depinde în egală măsură de configurația geografică și geologică a terenului cât și de tipul hidrocentralelor. În general, hidrocentralele „de debit" folosesc baraje „de greutate", iar cele „de cădere" — baraje „în arc". Rușii, necunoscând problemele centralelor „de cădere", au decis ca Bicazul să folosească un baraj „de greutate", acesta fiind singurul gen de baraj pe care știau să-l construiască. În cazul Bicazului, soluția este o aberație tehnică, întrucât și geografic și geologic, este săritor în ochi că trebuia folosit un baraj „în arc". Eminentul inginer român A. Diaconu, astăzi profesor la Politehnica din București, a sesizat discrepanța și s'a opus de la început soluției cu baraj „de greutate". Urmarea a fost îndepărtarea d-sale de la acest proiect și de la altele următoare pentru vreo zece ani, considerându-se că avea o poziție antisovietică, ba chiar anti-națională, încercând să împiedice îndeplinirea acestui proiect de prestigiu. Că timpul i-a dat dreptate este numai firesc, iar un argument în plus în favoarea d-sale este acela că dl A. Diaconu este proiectantul principal al superbei centrale de pe Dunăre — ceea ce dovedește, printre altele, că d-sa poate construi și baraje „de greutate".

Așadar, Rușii au proiectat barajul „de greutate", Cehii au furnizat turbinele Francis și centrala a început să funcționeze. Numai că, după câțiva ani, au început să apară crăpături în baraj, în special la încheietura barajului cu muntele. Pe deasupra, turbinele și echipamentul electric furnizat de Cehi mai mult stăteau decât funcționau, fiind neînchipuit de prost executate.

Astăzi, centrala funcționează cu ceva mai mult de jumătate din capacitatea proiectată și servește mai mult ca regulator de apă decât ca furnizor de electricitate.

Complexul siderurgic Galați

Să nu ne închipuim că Bicazul ar fi un exemplu izolat, datorit eventual lipsei de experiență — scuză care ar putea fi invocata de guvernanți, în ciuda opoziției perseverente a tehnicienilor români cinstiți și capabili. Cazuri similare s'au petrecut în domeniul altor industrii de importanță primordială, cum ar fi cea siderurgică. E vorba, mai precis, de mult trâmbițatul complex de la Galați. Acest complex, destinat transformării Galațiilor în primul centru siderurgic al țării, și nu fără motiv, a suferit o soartă asemănătoare cu cea a Bicazului.

Tradiționaliștii, ori profanii, ar fi înclinați să se întrebe: de ce Galați, când aveam centre ca Hunedoara și Reșița, care puteau fi lărgite și desvoltate? Raționamentul e corect dacă nu ținem seamă de problema materiei prime. Noi nu avem rezerve de minereu de fier și, deci, trebuie să-l importăm. Transportul ieftin se face pe apă și în aceste condiții el poate fi efectuat pe Dunăre în sus tocmai până la Galați. În ce măsură are țara nevoie de o producție lărgită de fier constituie o întrebare deosebită. Ținând seama totuși de consumul enorm de fier al industriei române, se poate afirma că Galații constituiau o necesitate. Trebuie de asemenea menționat faptul că producția industrială a României este cea mai ridicată, după cea a Germaniei de Est printre țările din spatele cortinei de fier. Actualmente, diferența dintre noi și Germani este mai mult calitativă decât cantitativă.

„Proiectul Galați" a fost ventilat încă la sfârșitul anilor '50, aprobat la congresul comunist din 1960 și început imediat. Proiectat să fie terminat în 1965, nu era gata în 1969! Și aici intervine iar refrenul privind „inspirarea" din tehnica ruseacă. De data aceasta, nu se poate obiectiv nega oarecare justețe în argumentare. Condițiile geologice sunt similare cu cele ale stepei rusești, așa că soluțiile satisfăcătoare întrebuințate de Ruși puteau fi aplicate și la noi. Dar iarăși, problema nu a fost studiată în adâncime, căci chiar dacă terenul e similar (loess), condițiile subterane nu sunt. Faptul că Galații sunt situați pe Dunăre, într'un punct unde fluviul este maxim, duce la o subțiere substanțială a rezistenței la compresiune a terenului, ceea ce tovarășii au trecut cu vederea. Pe de altă parte, pomeneam de soluții satisfăcătoare; ori în acest domeniu, soluțiile rusești n'au fost niciodată satisfăcătoare pe deplin. Ca urmare, s'a construit și reconstruit timp de 4 ani, până când a devenit evident pentru orice trecător de pe stradă că „nu merge". Concluzia a fost să se păstreze ce se realizase (câteva furnale!), iar restul să fie recontractat cu firme occidentale. Acestora le-au trebuit câțiva ani ca să sondeze terenul și necesitățile. Prin 1966 începuseră lucrările, în 1969 se apropiau de sfârșit. Tovarășii s'au trezit în ceasul al 12-lea.

Să vedem ce se întâmplă însă la celălalt colț al țării, la Hunedoara. Astăzi se duce în Vest o discuție puternică cu privire la diminuarea poluării aerului și a naturii în general, ca urmare a desvoltării tehnice. Ce face guvernul comunist în această direcție? Ultima oară când am trecut prin Hunedoara nu mi-am crezut ochilor. Chiar și în cea mai luminoasă zi de vară, soarele este aproape invizibil din cauza maselor imense de fum ce se ridică din cocserii și furnale. În genere, o cămașă poate fi purtată cam o zi; singurele cămăși care rezistă ceva mai bine sunt așa zisele „antijeg". Același tablou te întâmpină la Turda, din cauza fabricilor de ciment și de sărmă. E de remarcat că un traseu foarte utilizat de ONT pentru turiștii occidentali trece și prin Turda. Nu putem decât să le mulțumim autorităților comuniste care ne ajută astfel în lupta noastră.

Porțile de fier

Am menționat mai sus superba centrală de pe Dunăre, realizată în colaborare de 50% cu Iugoslavii. Această hidrocentrală este de tipul „debit" utilizând turbine Kaplan. Inițial s'a pus problema dacă turbinele vor fi produse în întregime în țară, sub licență, sau vor fi cumpărate. Soluția a fost de compromis, adică jumătate din turbine au fost cumpărate iar cealaltă jumătate produsă sub licență. Desigur . . . licență ruseacă!

E drept, la turbine Kaplan Rușii se pricep căci au produs multe și, în cele din urmă, bune. Contractul suna cam așa: jumătate din turbine vor fi importate din URSS având un randament garantat de circa 93%, iar cealaltă jumatate va fi produsă la Reșița, după desene rusești. De remarcat că 1% din randamentul întregii centrale (jumătatea românească) e suficient pentru alimentarea cu energie electrică a Bucureștiului. Deci, dacă fiecare turbină are un randament inferior cu 1% față de cel garantat se pierde sus menționata energie. În 1968 se începuse deja producția la Reșița. În aceeași perioadă au început să sosească primele componente ale turbinelor rusești. Între timp se amenajase un stand de încercări la Reșița. Numărul de turbine era de șase, de fiecare parte; deci Rușii aveau de livrat în total șase. Când prima turbină rusească a sosit în întregime a fost pusă pe stand. După măsurători s'a ajuns la concluzia că turbina respectivă era cu circa 1% sub randamentul garantat. Au urmat circ și discuții. Până la urmă turbina a fost returnată pentru „verificare și control". Mai departe nu știu ce s'a întâmplat, dar presupun că, în virtutea prieteniei româno-sovietice, cimentată din nou prin tratatul de anul trecut, astfel de episoade au fost evitate sau, în orice caz, mușamalizate.

„Încă din timpul convorbirilor pe care le avusese mai înainte, în Prusia Orientală (**NN.** La cartierul general al Comandantului Suprem al Armatei Germane), limbajul lui Antonescu devenise mai critic și mai înfruntător. Vechiul ofițer de stat-major format la școala franceză dezvăluia, fără nici un fel de menajament și într'un mod cât se poate de sever, toate punctele ei slabe și toate erorile conducerii militare hitleriste. Antonescu nu se mai lăsa convins de cuvinte frumoase. Și ceea ce găsesc interesant de subliniat, Hitler renunțase chiar să folosească, în convorbirile cu el, metoda Coué (**NN.** Metodă de autosugestie aplicată de savantul francez Emile Coué în legătură cu euritmia organismului omenesc). Astfel, de exemplu, mi-a fost dat să aud odată cum orgoliosul dictator german, apelând cu modestie la mareșalul român, i-a cerut acestuia să-l sfătuiască ce trebue să facă:' Nu știu dacă trebue să evacuez Crimeea, sau dacă trebue s'o mențin. Ce mă sfătuiți să fac, Domnule Mareșal?' Așa ceva nu avusesem ocazia să traduc niciodată, în tot cursul activității mele. Privindu-l cam de sus, Antonescu îi răspunse: „Pentru a putea răspunde la întrebarea Dvs, trebue să-mi spuneți mai întâi dacă vreți să renunțați definitiv la Ucraina.' — ‚În orice caz, voi recuceri Ucraina în anul viitor (aceasta ar fi fost în 1945), întrucât materiile prime ce se află acolo sunt absolut necesare operațiilor de război,' spuse Hitler. Răspunsul lui Antonescu căzu decisiv: **‚Atunci Crimeea trebue să fie menținută.'** — În clipa următoare se întâmplă altă minune. Hitler, care ar fi vrut totuși să evacueze Crimeea, declară: ‚Vă fac o propunere de compromis: pregătim două planuri, un plan de apărare și unul de evacuare.' — ‚Bine, cu aceasta sunt de acord', fu răspunsul nu prea complezent, dar scurt și milităresc, al lui Antonescu. Hitler a suportat acest dialog în liniște și cu resemnare. Ceva mai mult, cu această ocazie cât și cu ocazia întâlnirilor care au urmat, el s'a arătat mai prietenos față de Antonescu decât față de toți ceilalți vizitatori. Mareșalul român găsise probabil metoda de comportare față de dictatori."

Paul Schmidt

„Statist auf diplomatischer Bühne" (Figurant pe scena diplomatică), Athenäum Verlag, Frankfurt/Main 1964, pp. 574—575.

Slatina și autostrăzile

Industria românească nu se limitează însă la energie electrică, fier și turbine hidraulice. E bine cunoscută bogăția țării în metale neferoase care, astăzi, au o importanță nu numai deosebită ci de-a dreptul strategică. Poate cel mai important este aluminiul, fără a omite cuprul, magneziul, plumbul etc. Și pentrucă am pomenit de aluminiu, se ridică o întrebare: de ce excelenta fabrică de aluminiu de la Slatina a fost plasată acolo și nu la Oradea, unde se extrage minereul necesar producției? O teorie bine cunoscută a tovarășilor — și nu numai a lor — este scurtarea pe cât posibil a liniilor de transport între zona de extragere a materiilor prime și zona de prelucrare. Teoria este corectă. Mă deranjează însă faptul că, atunci când se face o excepție, această excepție cade tocmai în apropierea ținutului natal al unui anumit „tovarăș". D-sa n'a uitat că popularitatea nu se cucerește numai cu pistolul mitralieră, mai ales când e vorba de un popor împotriva căruia ai îndreptat această armă. Așa că s'a hotărît să urmeze exemple istorice și a decis să construiască autostrăzi. Că omul care a adus pe lume conceptul de autostradă **(Autobahn)** a fost Hitler nu l-a supărat pe „conducatorul iubit". În România, Hitler nu e cunoscut ca omul care a scos Germania din dezastru și criză, care a unit un popor deziluzionat într'un atingerea unui țel de unitate națională, care a transformat Germanul dintr'un German rușinat de a fi German într'un German mândru de a fi German. Nea Nae a crezut că îi va merge și lui ori și-o fi închipuind că e Moise în stare să despartă apele 1970-ului și să transforme ciomegele în șerpi!

Deci, hai să construim autostrăzi! Prima linie, bine înțeles: București-Pitești. Că șoseaua existentă era una din puținele de calitate din țară, nu are nicio importanță. D-sa are nevoie de autostradă pentru „Mercedesul 600" pe care îl folosește când se duce în vizită acasă. Ce s'a întâmplat însă cu autostrada? În 1968 a fost deschisă cu pompă, panglică tricoloră și foarfecă. Foarfeca era bine înțeles în mâinile știutului orator. Singura chestie ciudată este că de atunci încoace n'am mai auzit nimic despre mult dorita autostradă.

N'aș vrea să fiu înțeles greșit. Autostrăzile sunt necesare, dar în niciun caz construirea celei București-Pitești nu se impunea în mod imperios. Șoseaua construită de Germani este încă într'o stare excelentă. Autostrăzile sunt necesare într'o țară în care traficul este în adevăr important și unde sunt bani pentru ele. Un mic detaliu: se pare că o milă de autostradă construită costă circa 1 milion de dolari. Oare să nu fie nimic mai important și mai necesar de realizat în România pentru acest milion de dolari la milă?

(urmare în pag. 5)

Tribuna liberă

Despre structura „noului exil"

Noii veniți se împart în două categorii: 1) cei veniți cu excursiile ONT, în mod legal și care nu s'au mai întors în România, 2) cei veniți ilegal acceptând riscul trecerii a două frontiere.

(Nu iau în considerație numărul infim al personalităților culturale — profesori, artiști, oameni de știință — care au comis defecțiunea cu ocazia congreselor ori spectacolelor. Situația lor este atât de nuanțată încât ar trebui studiată separat, de la caz la caz.)

Problema dificilă o ridică cei veniți legal cu ONT, pentrucă știm foarte bine că din zecile de mii de cereri depuse la centrele de pașapoarte pentru o excursie în lumea „capitalistă" au fost selectați doar cu zecile. Selecția o face numai securitatea care are cuvântul hotărîtor. Pentru ca să intri în categoria celor preferați, obligatoriu trebuie să fii membru de partid ori cel puțin informator. Chiar dacă această opinie comportă o doză de exagerare nu se poate exclude un procent de adevăr.

Că imensa majoritate a celor care rămân în lumea liberă cerând azil nu are „misiune" și că o face pur și simplu din motivul de a scăpa de sistemul de viață comunist de care s'a săturat, iar este un adevăr. E probabil ca agenții trimiși din rândurile acestora se recrutează. Dar chiar nefiind agenți ai securității, această categorie ridică probleme foarte serioase pentru exilul românesc. Primul lucru pe care ei îl afișează este „neangajarea" politică. Ei pretind doar să trăiască „liniștiți". Cei mult doresc să-și întregească familia. Firește că în spatele acestei atitudini se ascunde dorința rapace de căpătuire și îmbogățire. Se deduce ușor că motivul esențial pentru care și-au trădat stăpânul (partidul) la prima ocazie oferită a fost dictat de egoismul lor. Și-au sacrificat copii, soție expunându-i prin gestul lor unor represalii necruțătoare. În plus, acești indivizi au venit în lumea liberă încărcați de toate tarele cumplite, sădite în ființa lor de educația de partid, ca intriga, bârfa, dorința de nimicire a apropelui, trădarea, ura, carierismul, minciuna. Marea nenorocire este că nu pot abandona aceste apucături, nu se pot purifica și înobila; din contră însămânțează aceste păcate în noul mediu în care au ajuns, asemeni unor microbi virulenți. Cum să nu fie periculoși asemenea indivizi, care au comis până acum două mari trădări. Prima când s'au lepădat de tradiție, neam, credință — acceptând carnetul de partid. A doua trădare au comis-o când, ajungând în lumea liberă, n'au ezitat să-și părăsească stapânul care le oferise fotolii confortabile, viață îmbelșugată, inclusiv un pașaport — semn suprem de încredere și prețuire. Oare acești oameni nu sunt capabili și de o a treia trădare sau de „n" trădări? Indiferent dacă este în joc exilul românesc sau țara care le va da găzduire. De ce acest pericol ar fi mai prejos decât cel comportat de agenții trimiși cu misiune?

Ar fi preferabil, pentru siguranța moralului cetățenilor lumii libere, ca acestor indivizi să li se refuze dreptul de azil pentru a evita infectarea acestei societăți nu cu principiile marxiste de care primitivismul lor cultural este complet străin, ci cu defectele de caracter amintite.

Când am trecut clandestin două frontiere, cu riscurile de rigoare, speram că am scăpat de ei, că n'am să-i mai văd nici n'am să-i mai aud folosind jargonul șefințelor de partid, să mă lovesc de raționamentul lor patologic. Țipă toată ziua că între Români există din cei care îi pândesc să le facă greutăți la emigrare, prin „turnătorii" la diverse ambasade. Este logic să se comporte așa. Aici vor liniște, independență, neangajare politică, mașină, vilă și o blondă tânără. După ce în țară s'au angajat până în gât în mocirla comunistă când au constatat că totuși din aceasta nu iese nici mașină, nici vilă, nici blondă au trădat. Ei care au făcut atâta rău în țară practicând lupta de clasă, nu pot vedea în jurul lor decât tot oameni gata oricând să le facă rău. Ei nu pot concepe că majoritatea oamenilor din lumea liberă sunt nobili, buni, care nu au ca scop principal în viața să facă rău. Fiind structurați de partid pe linia crimei, ei cred că toți sunt după chipul și asemănarea lor.

Cea de a doua categorie o constitule pribegii care au trecut clandestin frontiera. Se subînțelege că aceștia n'au intrat în grupul favoriților partidului și securității pentru a beneficia de un pașaport.

Nenorocirea care intervine și aici este că foarte mulți din aceștia sunt pur și simplu derbedei. Oameni cu sau fără ocupație, complet amorali sau chiar imorali și care visează să se îmbogățească peste noapte indiferent cum, prin furturi, descoperiri de comori misterioase, comerț ilicit, inclusiv narcotice etc.

Rămâne ca baza să se pună pe acel aproximativ 10% până la 20% din această categorie, care sunt oameni de caracter, și cele câteva excepții din prima categorie.

Dr. med. Dan GORUN

◆ **Președinte de cooperativă ucis de țărani.** — La începutul lui noiembrie 1970, președintele C.A.P.-ului dintr'un sat din apropiere de Turda a convocat pe țăranii colectiviști la o adunare în legătură cu împărțirea produselor. Recolta fusese proastă, cota ce trebuia să revină fiecăruia fiind foarte mică. În situația grea în care se afla, președintele C.A.P.-ului a crezut că este bine să le vorbească țăranilor despre „ajutorul dat de partid cooperativelor agricole de producție", despre noul cincinal și alte planuri care vor aduce fericire și belșug... La acestea, țăranii au răspuns cu huiduieli și cu înjurături la adresa conducătorilor de partid și făuritorilor de planuri. Președintele C.A.P.-ului i-a amenințat atunci pe țărani cu intervenția Securității. Îndârjiți din cale-afară, ca la un semnal, țăranii au tăbărît pe președinte cu ciomege, cu sape și cu hârlețe... și l-au ucis. Bietul! A plătit pentru alții! Despre cele întâmplate n'au aflat nu mai locuitorii satelor din regiune, ci aproape toată țara. Autoritățile nu au reușit să descopere nici instigatori și nici făptași, lăsând deocamdata cercetările în adormire.

◆ **Fără morți, dar tot atât de tumultuos** s'au desfășurat adunările generale convocate pentru „fuzionarea C.A.P. urilor" din satele care și-au pierdut autonomia comunală și care au fost integrate în unități administrative mai mari. În multe sate din județele Timiș, Dolj și Olt, când au fost întrebați dacă acceptă fuzionarea cooperativei din satul respectiv cu aceea din comuna de reședință, țăranii au răspuns într'un singur glas „Nu vrem!" Votul lor unanim nu a fost însă ținut în seamă, „fuzionările" fiind proclamate pretutindeni de către responsabilii dela centru.

Scrisoare din țară

„... Să vă aduceți aminte în tot ceeace faceți, de osteneala și de munca noastră, să vă aduceți aminte de suferința noastră, să vă aduceți aminte de dragostea noastră față de toți cei ce slujesc interesele neamului lor, dar să vă mai aduceți aminte de ura noastră față de toți cei ce ne mint și ne ultragiază sentimentele noastre naționale.

Aici trăim subjugați de un regim clădit pe teroare și minciună, regim pe care-l urâm din adâncul ființei noastre. Acolo, în exil, voi cei scăpați din iadul acesta, să străluciți prin condeiul vostru ca un far al adevărului și dreptății neamului.

Iar dacă și voi sunteți ispitiți de galbenii tiranului, storși din sudoarea noastră, să fiți blestemați.

N. N.

fost paroh greco-catolic, astăzi lucrător la întreprinderea ... construcții."

◆ **Reactivarea unor lagăre de muncă forțată.** — Oamenii regimului declară sus și tare că în republica lui Ceaușescu nu ar mai fi deținuți politici. În realitate, pușcăriile și lagărele de muncă forțată își măresc necontenit efectivele cu deținuți condamnați pe baza Decretului Nr. 324 (procedură de urgență), decret care a fost înăsprit în 1970 prin dispoziții și mai draconice, inițiativa înăspririi pornind chiar dela Ceaușescu. Potrivit acestui decret sunt pedepsite aspru o serie întreagă de infracțiuni, printre care: huliganismul, ultragiul cu violență (foarte frecvente cazurile de lovire a milițienilor), parazitism social, vagabondaj, infracțiuni flagrante (în categoria infracțiunilor flagrante intră și acei care răspândesc zvonuri), sabotajul economic, comerț ilicit (cum ar fi de exemplu și vânzarea obiectelor din pachetele primite din străinătate), insultele la adresa persoanelor din conducere și la adresa instituțiilor, delictele contra moravurilor sociale, turburarea armoniei sociale, toate categoriile de scandaluri, discuții pe marginea măsurilor luate de guvern, prejudicii cauzate avutului obștesc etc. Cine îndrăznește să facă glume pe socoteala lui Nae Vodă sau a Coanei Lenuța este pedepsit cu închisoare dela 1 an până la 3 ani. Numărul tinerilor trimiși în judecată pentru huliganism este foarte mare, un act de nesupunere față de cel mai mărunt organ al stăpânirii comuniste fiind considerat huliganism. Lagărele de muncă forțată dela Periprava, Grindu și Chilia Veche au fost „reactivate" și sunt acum pline de tineri care sunt folosiți la munci agricole și la lucrări de irigație. Persoane care au fost rearestate începând din 1970 sunt trimise din nou în localitățile din Valea Călmățuiului, cu domiciliu forțat și cu obligația de a se prezenta din 15 în 15 zile la cel mai apropiat post de miliție.

◆ **Mecanizarea agriculturii.** — Majoritatea SMT-urilor din județul Bihor n'au putut schimba la timp uleiul la tractoare pentrucă... n'au avut ulei. Dacă s'ar fi lucrat cu tractoare cu uleiul neschimbat, motoarele ar fi fost distruse. Responsabilii au preferat deci să lase tractoarele să zacă pe câmp, în așteptarea uleiului. Uleiul a întârziat însă să sosească și tractoarele au ruginit. La Bacău, inginerul Stan Mărcuță, responsabil județean cu mecanizarea, a declarat unui corespondent al ziarului „Scînteia" că 135 tractoare nu pot ieși la câmp din lipsă de conductori, la alte 30 de tractoare lipsesc piesele de schimb, iar noile tractoare de tip BM-445 prezintă atâtea defecte de fabricație încât nu pot fi utilizate.

◆ **Birocrație comunistă.** — După cum ne informează „Viața Economică" din 16 aprilie 1971, la o populație activă de 8518000 persoane, numărul funcționarilor din RSR este de 3309000. Din 1960, când nu erau **decât** 2840000, numărul acestor funcționari a crescut cu aproape jumătate de milion. După cum se vede, cifrele acestea confirmă ce spun bieții țărani colectiviști din Ardeal „unul lucră și doi scriu".

◆ **Juriu obiectiv.** — Pentru premierea celor mai bune cărți de literatură apărute în cursul anului 1970, juriul era compus din 13 persoane. Au fost premiate 5 lucrări, autorii lor fiind toți cinci membri ai juriului cu pricina.

◆ **Statistica incendiilor.** — Numărul incendiilor care au provocat pagube catastrofale în anul 1970 este impresionant. Pentru a cita doar câteva întreprinderi care au fost devastate de incendii, menționăm: Fabrica de confecțiuni din Focșani, o fabrică de textile din Petroșani, întreprinderea „Confecția" din Ploiești, șantierul de construcții din Polovraci, depozitul de furaje din Călărași etc. Anchetatorii au stabilit că majoritatea acestor incendii au fost provocate din neglijență, anume în proportie de 72%. Interesant ar fi de știut care a fost cauza la restul de 28% din incendii.

◆ **Vârfuri în competiție.** — Că șefii comuniști nu prea se au bine între ei, uneori și din pricina actualelor sau fostelor consoarte, aceasta știe toată lumea. De data mai recentă este însă rivalitatea dintre Paul Niculescu-Mizil și Dumitru Popescu zis „Dumnezeu.", ambii aspiranți la postul de secretar-general al PMR-ului, post pe care Nicolae Ceaușescu va trebui să-l cedeze, cu voie sau fără de voie. Căpetenia unui partid „frățesc" duce o acțiune susținută pentru înlocuirea lui Ceaușescu. Este vorba de Janos Kadar care cere Kremlinului să convoace o nouă conferință „la vârf" având drept temă situația comuniștilor români și aceea a minorității maghiare din România. Asemenea perspectivă a avut darul să alarmeze pe acei care fac parte din actuala echipă de conducere, determinând pe cei mai abili să grupeze în jurul lor un număr cât mai mare de partizani. În această direcție acționează acum cei doi moștenitori prezumtivi: Paul Niculescu-Mizil și Dumitru Popescu-Dumnezeu.

◆ **La București,** ouăle puse în vânzare sunt de provinință bulgărească sau olandeză, păsările congelate sunt deasemenea din Olanda, iar carnea de porc... din China.

◆ **Aproape 20 de tineri** din Timișoara și din comunele învecinate, înarmați în parte cu arme de foc, au încercat să treacă în Jugoslavia, anume în apropiere de satul Cernei. Aceasta s'a întâmplat în noaptea de 28 spre 29 martie 1971. La focul deschis de o patrulă de grăniceri, tinerii au răspuns tot cu foc, o luptă în toată regula având loc. Patrula de grăniceri primind întăriri dela două pichete vecine, tinerii nu au putut face față armelor automate și au fost nevoiți să capituleze. Despre soarta lor nu se mai știe de atunci nimic. La câteva zile după aceea, alți trei tineri au încercat să treacă clandestin în Jugoslavia la Sud de halta Clari Vil.

Prinși de grăniceri, tinerii au fost duși la Jimbolia, unde au fost anchetați timp de două săptămâni. Ferecați în lanțuri și sub puternică escortă, au fost purtați apoi prin mai multe sate din apropiere de Jimbolia, pentru a înfricoșa populația.

◆ **În trenurile** care circulă între Timișoara și Jimbolia poate fi văzut adesea un bărbat în vârstă de aproximativ 45 de ani, de statură potrivită, slab, cu fața osoasă și de culoare măslinie, cu păr negru puțin încărunțit la tâmple și purtând mereu ochelari de soare. Foarte amabil dealtfel, bărbatul acesta caută să intre în vorbă cu călătorii și să-i iscodească. Numele lui este Almașu, maior de grăniceri și ofițer cu contra-informațiile la punctul de frontieră Jimbolia. Când Almașu este reținut de alte treburi, un alt maior de grăniceri, Chelaru, preia misiunea de iscoditor al călătorilor din trenuri. De aceiași vârstă cu Almașu, Chelaru este ceva mai scund, are fața lunguiață, nas de vultur puțin cam strâmb și păr șaten deschis.

◆ **Viorel Uibaru,** fost vânzător de linguri de lemn la Brad, este acum președintele CAP-ului din Lenauheim, județul Timiș, deputat în „marea adunare națională" unde joacă rolul colectivistului de paradă. Nici pe sapă și nici pe coarnele plugului n'a pus Uibaru mâna vreodată, activitatea lui de șef de cooperativă agricolă de producție limitându-se doar la discursuri stereotipe și la amenințări. Ca mai toți comuniștii căpătuiți, Uibaru s'a despărțit de nevasta cu care a dus greul pe vremuri, luându-și una mai tânără, cu vreo 30 de ani mai tânără decât el.

◆ **Pedepse în armata reseristă.** — Fără aprobarea comandantului de companie, comandantul de pluton poate pedepsi orice subordonat cu 24 ore arest. În acest domeniu, drepturile plutonierului major de companie sunt și mai mari. Acesta poate pedepsi cu trei zile arest, iar comandantul de companie cu cinci zile arest. Comandanții de unități (regimente și batalioane independente) pot pedepsi cu 10 zile arest. Pentru o pedeapsă mai mare de 15 zile arest este nevoie de aprobarea procurorului militar de garnizoană. Pedepsele până la 15 zile arest se dau pentru următoarele abateri: neîncadrarea în program (ținută neglijentă, lipsa unui nasture etc.), întârziere din învoire, prezentare din învoire în stare de ebrietate, necurățenie în dormitor sau în sectorul plotonului etc.

Pentru abateri mai grave, ostașul este trimis în fața tribunalului militar care nu este niciodată clement. Pentru neexecutarea unui ordin: 3 ani batalion de pedeapsă. Sentinela care adoarme în post este pedepsită cu 5 ani batalion disciplinar. Superiorul nu poate fi insultat nici măcar **cu privirea.** Pentru insulta superiorului pedeapsa este de 3 până la 5 ani batalion disciplinar. Dezertor este considerat militarul care nu se prezintă la unitate **patru ore** după ce a fost dat lipsă la apel. Pentru dezertarea în timp de pace pedeapsa este de 5 până la 7 ani batalion disciplinar. Cam tot atât de greu sunt pedepsiți și acei care pierd efecte sau material militar. Ostașii condamnați de tribunalele militare sunt trimiși mai întâi la Bistrița. Aci se face repartizarea la batalioanele disciplinare. În afară de Bistrița, am putut identifica până acum batalioane disciplinare la Bacău și la București. Între aceste batalioane disciplinare și lagărele de muncă forțată nu există nici o deosebire. Militarii condamnați sunt folosiți la lucrări grele, lucrând tot timpul sub puternică pază.

◆ **Fostul ambasador reserist la Viena** Gheorghe Pele este acum general de securitate, având funcțiunea de președinte al Comisiei Guvernamentale de Vize și Pașapoarte, cu sediul în București, strada Nicolae Iorga 29. Faptul nu ne surprinde, majoritatea diplomaților acreditați în străinătate fiind în realitate ofițeri de securitate sau spioni trecuți prin școli speciale.

◆ **Cu contract în toată regula,** Gergely Ladislau este de mai bine de un an jucător la echipa de fotbal „Herta" din Berlinul occidental. Numitul este dinamovist și căpitan al trupelor de intervenție M.A.I.

◆ **La un batalion de transmisiuni,** în garnizoană la Craiova, șef de stat-major este maiorul Bălășoiu, mai fanatic comunist și mai aspru cu soldații decât ofițerul politic al batalionului, maiorul Mazilu. Despre alt ofițer politic, căpitanul Ilie Mohora, politrucul companiei 1-a, nu putem spune că este om rău, dar prea din cale-afară sărac cu duhul. La orele de „pregătire politică", soldații abia își pot stăpâni râsul.

◆ **Șeful punctului de frontieră Curtici** este Lt. Colonel Socaci, iar ofițer cu contra-informațiile maiorul Mureșan. Ambii sunt ofițeri de securitate. Pentru camuflaj, când nu apar în civil, ambii poartă uniforma ofițerilor de grăniceri.

◆ **Noul trauler „Moldoveanu"** a fost construit la șantierele navele poloneze din Danzig, iar pescadoarele „Ialomița", „Siret" și „Someș" la șantierele navale din zona sovietică a Germaniei, căreia i se zice „republică democrată." Cum asemenea vase nu pot fi livrate la câteva luni de zile numai după punerea în șantier, rezultă ca ele au fost comandate cel puțin cu doi ani în urmă, adică pe vremea când se trâmbița că regimul dela București își ia distanță față de Moscova, față de celelalte țări din pactul dla Varșovia și față de Comecom. Pescadoarele fiind vase de spionaj, construcția lor este standardizată, așa cum este standardizat armamentul, pentru toate țările blocului sovietic.

◆ **Subvenții sporite pentru comuniștii spanioli.** — Dolores Ibarruri, șefa comuniștilor spanioli, se află din nou în România, la invitația Comitetului Central PMR. Primită cu toate onorurile, Dolores Ibarruri vrea să obțină dela tovarășii dela București mai mulți bani, atât pentru acțiunea subversivă din Spania cât și pentru grupurile de comuniști spanioli care activează în Franța și în Republica Federală Germania.

◆ **La Plenița,** în județul Dolj, se află deasemenea o unitate disciplinară de tăria unui regiment. Detașamente aparținând acestei unități sunt folosite la cele mai grele munci, soldații fiind tratați asemenea pușcăriașilor, fără drept la învoire sau la permisie.

◆ **Ofițer ucigaș.** — Un oarecare căpitan Vuzea este comandant al companiei a 6-a din regimentul de infanterie motorizată dela Craiova, regiment al cărui comandant este colonelul Roșu Dumitru, locțiitor politic fiind Lt. Colonel Vasilolu. Vuzea fusese chiar maior, dar a fost retrogradat pentru un fapt care iese din comun. Nemulțumit de comportarea unui soldat, l-a chemat pe acesta în cancelaria companiei, l-a doborît la pământ cu un pumn și **i-a strivit apoi capul cu picioarele.** Pentru treaba asta Vuzea a fost pedepsit doar cu retrogradarea temporară, numitul fiind comunist fanatic, cu solide relații la conducerea de vârf.

◆ **Toata lumea în brigăzile de muncă patriotică.** — Potrivit noilor măsuri luate în ședința Comitetului Executiv al CC. al PCR-ului din ziua de 6 iulie 1971 „pentru îmbunătățirea activității politico-ideologice, de educare marxist-leninistă a membrilor de partid, a tuturor oamenilor muncii", măsuri care înseamnă revenirea la metodele din epoca de teroare stalinistă, activitatea faimoaselor **brigăzi de muncă patriotică** este exstinsă acum în toate sectoarele, inclusiv măturatul străzilor și arderea gunoaielor.

Din cauza ploilor abundente, în multe județe din țară cerealele au căzut. recoltarea mecanizată (combine) fiind imposibilă. S'a hotărît ca recoltarea grâului să se facă cu coasele și cu secerile. La cooperativa agricolă din Cocora, județul Ialomița, din 750 de țărani convocați la seceriș nu s'au prezentat decât 150... Cam aceiași situație este pretutindeni. Țăranii refuză sa mai muncească pentru trântorii regimului și pentru gloria partidului. Cosași și seceratori sunt acum militarii, elevii de școală, studenții, cadrele din învățământ, cadrele sanitare, ceferiști, șoferi etc.

La Târgoviște a fost inaugurat un nou „șantier național al tineretului", cu o mie de tineri **brigadieri** constituiți în cinci detașamente și 20 brigăzi de muncă, chemați să construiască aci o uzină de becuri electrice și una de tablă subțire. Până la producerea becurilor la bandă este însă cale lungă... Tinerii brigadierii vor fi nevoiți deocamdată să sape de zor la fundații și să fie servanți la betoniere. Efectivul lor actual fiind prea mic, organele de partid se vor strădui să mai prindă cu arcanul încă vreo două trei mii. La festivitatea de inaugurare a acestui șantier au participat tovarășii Dan Marțian, noul ministru pentru problemele tineretului, în locul lui Ion Iliescu trimis chiputre la propria cererere într'un post subaltern și Nicolae Tăbîrcă, prim secretar al comitetului județean PCR și președintele comitetului executiv al sfatului popular Dâmbovița. Ultimul figurează de multă vreme în fișierul nostru. Este vorba de un dezertor care a făcut parte din Divizia „Tudor Vladimirescu". Imediat după război, Tăbîrcă era ecepist de baterie la Regimentul 1 Artilerie Moto în București. Pentru acei care n'au avut ocazia să afle până acum cine au fost și ce învârteau acești ecepiști, trebue să spunem că „ecepist" a fost denumirea inițială a politrucilor în România (educație, cultură, propagandă), mai mare peste ei fiind multă vreme Nicolae Ceaușescu. Și Corneliu Mănescu și-a început cariera comunistă tot ca ecepist. Când a fost deslănțuită cumplita teroare în legătură cu colectivizarea forțată a țăranilor, Tăbîrcă a făcut parte dintr'o echipă volană de schingiuitori ai țăranilor, echipă care opera dela Slatina și până dincolo de Ploești. Acum este satrapul județului Dâmbovița.

◆ **Conspirația tăcerii.** — Majoriatatea ziarelor occidentale s'au întrecut în ultima vreme în a elogia pe Ceaușescu, prezentându-l drept eminent om politic și mare orator **(fiștecine, fiștecare, esperență, vienamiez etc.).** Aceleași ziare se feresc însă ca de foc să publice știri din țară care nu sunt în concordanță cu scopul acelora care le teleghidează activitatea, adică cu menținerea stării actuale de fapt și cu robirea noastră pentru vecii vecilor.

Iată 2 întâmplări din țară despre care presa „democrată" n'a suflat un cuvânt:

În primavara anului 1969 a fost aruncat în aer un mare depozit al Aviației, la 25 km depărtare de Mediaș.

În 1970, locuitorii din trei sate din apropiere de Ineu, județul Arad, au organizat baraje reușind să oprească circulația pe șosele și traficul feroviar **pentru mai multe zile,** anume între Mocrea și Guranhonț. Dealtfel asemenea baraje au fost organizate de țărani și în 1968. în regiunea Pitești.

Amintirea unui erou

Un compatriot eminent, care a făcut ani grei de închisoare, pentru delictul de a nu se fi plecat ne scrie dintr'o țară occidentală. Rândurile sale sunt străbătute de fiorul încă însângerat al amintirilor proaspete. Iată-le; din ele nu omitem decât indicațiile prea personale:

„Acolo în anturaiul Mariei Filotti l-am cunoscut pe Marcel Emilian. Va trebui scrisă o mai clară și autentică biografie a acestui erou și exemplu pedagogic atât pentru tineri cât și pentru cei vârstnici. Și-a jucat rolul cel mare de om și Român și l-a plătit cu viața. Am stat alături de el la Jilava. O dată pe lună eram scoși la „plimbare"; pe vreme de iarnă mulți dintre noi puteau contracta pneumonie. La geamul condamnaților la moarte a apărut figura lui Marcel Emilian; toți din celula mea l-am salutat ca pe un erou. Erau cinci generali, trei foști miniștri, șase medici, profesori universitari, militari mai mici în grad, studenți, țărani și câțiva muncitori. Ne-a trecut un fior prin vine. Marcel era sigur... peste câteva zile. Noi încă mai speram. Am căutat să-l încurajez, inutil de altfel. Obsesia dureroasă nu mă poate părăsi, nu pot ulta cum M. Emilian, cu zâmbetul suferind al unui copil care ar fi vrut să trălască, ne-a făcut un semn că, pentru el, nu mai există nicio șansă. Într'un ultim gest de puternică dăruire sufletească ne-a încurajat pe noi cei care trebuia să trăim și să ducem mai departe lupta pentru o Românie liberă și omenoasă. Mi-a transmis salutări prietenilor care i-au dat adăpost cu riscul vieții.

Era atâta duloasă puritate în figura lui Marcel și atâta tărie în fața unei morți sigure. Chiar pentru jertfă era prea tânăr. Peste câteva zile chipul acela care, cu arta lui, a mișcat atâția spectatori, avea să fie sfârtecat de rafala pistoalelor unor nemernici pe care nici mormântul nu-l va apăra de teribile răspunderi. Alături de el au căzut camarazii săi de luptă locot. col. Tetorian și Maiorul Eliade.

De un lucru sunt sigur: în momentul când gloanțele l-au sfârtecat trupul, chinuit de bătăi și infometare, ultimul său gând s'a îndreptat către Dv. și cei care vă stau alături. Salutul său suprem, care este și porunca, nu poate avea altă semnificație: jertfa sa și a camarazilor săi nu trebuie să fie inutilă".

Treizeci de ani de luptă

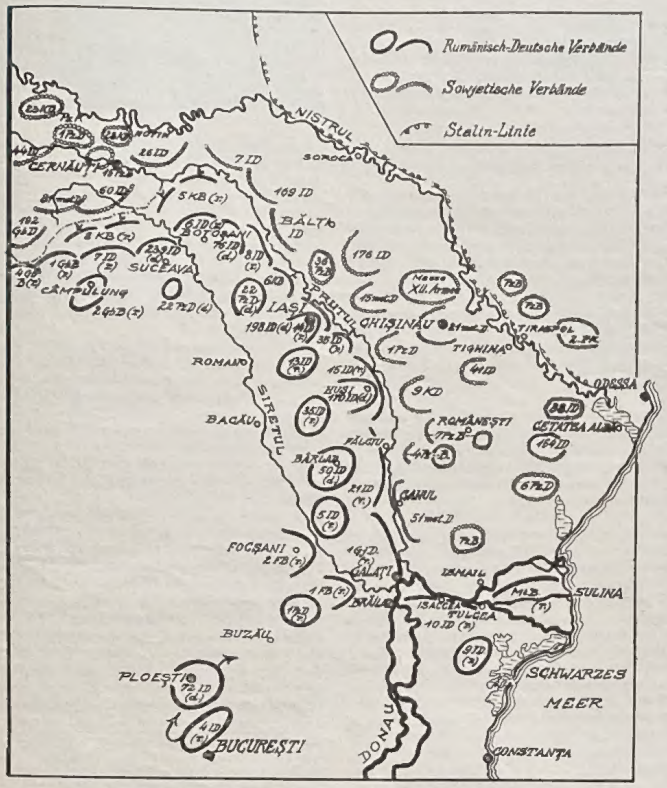

Dispozitivul trupelor la 22 iunie 1941

Vânători de munte la Sevastopol (1942)

Patrulă de cavalerie în Cuban (1943)

Demetrius LEONTIEȘ

Die ungleichen Verträge der Bundesrepublik Deutschland

Die Unterzeichnung der Moskauer und Warschauer Verträge durch die deutsche Bundesregierung ist in der gesamten rumänischen Exilpresse mit Bestürzung und Verwunderung zur Kenntnis genommen worden. Dieselbe Reaktion war in der Presse der anderen versklavten Nationen zu vernehmen, selbst der Polen und Tschechen, bei denen man allenfalls Befriedigung hätte erwarten können. Kein Wunder, denn die Völker Ost- und Südosteuropas haben normale Beziehungen zu den Begriffen Vaterland und Nation und wissen aus eigener wechselvoller Erfahrung, daß ein unveräußerliches Vaterland die Existenzgrundlage der Nation bildet. Das Zustandekommen dieser Verträge aber bringt auch die Existenzbasis dieser Nationen in Gefahr; denn die Verträge bestätigen mit deutscher Unterschrift und Siegel die diesen Völkern aufgezwungenen „Realitäten". Sie bedeuten erstens die völkerrechtliche Anerkennung des Status quo, d. h. das endgültige Verschwinden folgender ehemals selbständigen Staaten Europas: Litauen, Lettland und Estland; die Blockierung einer späteren Befreiung und Verselbständigung der Ukraine, Weißrußlands, Armeniens, Georgiens usw.; den endgültigen Verlust Bessarabiens, Nord-Bukowinas und des Distrikts Hertza für Rumänien, der Karpatho-Ukraine für die Slowakei, Ostpolens für Polen, Kareliens für Finnland usw.; sie bedeuten die Institutionalisierung der Breschnew-Doktrin, die den Verlust der politischen Freiheit für die Satelliten Moskaus statuiert, möglicherweise auch der Bundesrepublik. Sie bedeuten kurzerhand die Annullierung des Selbstbestimmungsrechts der versklavten Nationen und der Heimatvertriebenen im Interesse des sowjetrussischen Imperialismus, und das im Zeitalter der UNO-Charta! Sie legitimieren nachträglich den gerade für die Nationen unheilvollen Molotow-Ribbentrop-Pakt. Saubere Moral, diese Moral der westlichen Staatsmänner, welche im angeblichen Interesse der „Sicherung des Friedens" (den es vielleicht für sie, aber nicht für die Völker Osteuropas gibt) und der „Versöhnung" mit den Ostvölkern (denen doch jeder Kontakt mit dem Westen verboten wird) nunmehr auch die völkerrechtlichen Ketten um die unterjochten Nationen legen! So fragen sich diese mit Sorgen, wie sie künftig das heilige Prinzip der Selbstbestimmung behaupten sollen, wenn eine Regierung der großen deutschen Nation es so kulant und unverantwortlich aufgibt. Daß hier wieder einmal mit den Osttyrannen lächelnd über die Köpfe der versklavten Völker eine „Heilige Allianz" zur Festigung des roten Establishments eingegangen wurde, verheimlichen uns die Regierung in Bonn und die in ihre Dienste gestellten Massenmedien. Währenddessen schlagen sie mit großem Pathos die Trommel der „Versöhnung mit den Ostvölkern", damit sich die Wogen der Entrüstung der „Faschisten" und „kalten Krieger" in den Felsen der linksmanipulierten Massen brechen. Die Ostvölker mahnen aber, daß die Phrase der „Versöhnung" an die falschen Adressen gerichtet ist, und hoffen, daß die Mehrheit der Deutschen noch rechtzeitig die unheilvolle Gefahr erkennen wird. Versöhnung, mit wem? Die Rumänen, Ungarn, Ukrainer, Slowaken, Esten, Letten, Litauer usw. haben schon mehrmals mit dem deutschen Volke gemeinsam gegen die russische Okkupation und Vergewaltigung gekämpft. Schon aus einem reinen Selbsterhaltungstrieb können diese Völker nicht gegen die Deutschen eingestellt sein, auch heute nicht, und gerade heute nicht! Sie sehen dagegen im großen Nachbarn im Westen — neben den Amerikanern — den einzigen Hoffnungsschimmer der Freiheit. Sie denken dabei nicht an einen Krieg. Die Massenmedien mögen beruhigt sein. Sie denken aber an gewisse Imponderabilien der Geschichte und an die Geduld der rechtverpflichtenden Unterdrückten, die auf die Dauer gegen die rechtbrechenden Tyrannen arbeiten muß, falls dieses irdische Dasein noch einen Sinn haben soll. Die Ungarn und Tschechen hätten sich nicht aufgelehnt, wenn sie dessen bewußt gewesen wären, daß an ihrer Grenze zur Freiheit ein feindseliges Volk steht! Das gemeinsame Vokabular der „Versöhnung" sowohl der Regierenden im Osten als auch im Westen hat nichts Verbindliches mit den Gefühlen der Nationen. Es ist vielmehr die Anbiederung an die Tyrannen, stärkt und legitimiert ihre Tyrannei und steht im krassen Widerspruch zum Freiheitswillen dieser Völker. Es verletzt gleichzeitig die Gefühle der wahren Freunde des deutschen Volkes innerhalb dieser Volksgemeinschaften, weil es ihnen die Hoffnung auf Selbstbestimmung und Freiheit verbaut. Man soll sich nicht von bußhemdtragenden und knieenden Ostpilgern beeindrucken lassen, die uns wahrmachen wollen, daß Händeschütteln mit Breschnew, Gomulka, Ceaușescu u. a. Freundschaft mit den Russen, Polen, Rumänen usw. bedeutet. Das Händeschütteln mit Gomulka hat neuerlich gezeigt, daß diese Deutschen wiederum die falschen Hände erwischt haben.

Hierzulande arbeiten die bundesdeutschen Massenmedien seit langem mit allen erdenklichen Mitteln der Täuschung, um die Politik des Verzichts und der „Versöhnung" der Mehrheit der Bevölkerung schmackhaft zu machen. Selbst in der zahlenmäßig machtvollen Opposition ist die Wirkung der Massenmedien nicht zu verleugnen; denn was für die gesamte Exilpresse der versklavten Nationen als Verhängnis für Europa „von Anfang an" erkannt wird, das muß von der CDU erst im Vergleich mit den geheimen Bahrpapieren festgestellt werden. Zuletzt reduziert sich das ganze Theater auf Berlin. Die Freiheit Berlins hat sich bis jetzt immerhin als eine der westlichen „Realitäten" bewährt und eignet sich nicht als Tauschobjekt für die völkerrechtliche Anerkennung des Status quo. Wie weit die Anbiederung der Massenmedien an den Ostblock geht, kann an einem einzigen Beispiel veranschaulicht werden. Zehntausende von neuen rumänischen Flüchtlingen, die in den letzten fünf Jahren das rumänische „Paradies" Ceaușescus unter großen Risiko verlassen haben, fallen bei manchen Bundesdeutschen nicht so schwer ins Gewicht wie die Äußerungen des Herrn Augstein, der u. a. gewagt hat zu behaupten, daß die jetzige kommunistische Regierung Rumäniens als die beste zu bezeichnen sei, die Rumänien je gehabt habe! Nimmt man die Zahl der Flüchtlinge als Maßstab, dann allerdings trifft das Prädikat „beste" zu. Herr Augstein rechnet vielleicht damit, daß alle Deutschen nur den „Spiegel" lesen und die sonstigen Äußerungen von Herrn Augstein verfolgen. Er möge aber zur Kenntnis nehmen, daß, wenngleich manche Deutsche einen „Spiegel" zur politischen Bildung benötigen, die versklavten Nationen und ein gut Teil der übrigen Welt einen anderen Spiegel verwenden.

Es wird viel dahin argumentiert, daß man einmal ernsthaft mit dem Frieden beginnen muß, und daß die Deutschen für ihre Fehltaten auch einseitige Opfer bringen sollen. Auch dies stimmt ganz und gar nicht, denn ein Friedensanfang kann nur von der ganzen deutschen Nation gemeinsam mit dem Ostblock und den Alliierten im Geben und Nehmen gemacht werden, jedenfalls nicht durch einseitige Anerkennung von Gewalt und Raub als Mittel der Völkerverständigung und -versöhnung. Ein solcher Frieden, wie ihn uns die genannten Verträge bescheren, ist ein Scheinfrieden und als solcher schlechter als kein Frieden; denn er trägt in sich — wie der Versailler Vertrag und die sog. „ungleichen" Verträge — die Keime der späteren Konflikte. Kann eine Ratifizierung dieser Verträge die späteren deutschen Generationen binden? Diese werden sie vielleicht als Rechtsbruch betrachten und nicht hinnehmen, zumal das Proviso-

(Fortsetzung auf Seite 8)

Industrializare aventuroasă

(urmare din pag. 3)

Alte necazuri

Ca un fel de încoronare a stupidității comuniste se ridică la marginea Bucureștiului mult celebrata „Casă a Scînteii". Nu trebuie să fii un specialist în ale arhitecturii ca să sesizezi imediat asemănarea cu și mai mult lăudata universitate Lomonosov din Moscova. Caracteristica este comună capitalelor comuniste: aproape toate au câte o copie a acestei monstruzități arhitectonice. Să nu ne mirăm dacă, în momentul eliberării țării, primele clădiri ce vor fi făcute una cu pământul vor fi tocmai aceste simboluri ale dependenței față de Moscova.

Ce nu este însă în regulă cu această clădire că o pomenim aici? În două cuvinte: **se scufundă!** Multe detalii nu pot să dau, pentru că nu sunt constructor de felul meu. Dar pot spune atât: la construcțle „casa" avea 1,5 m de trepte care astăzi au dispărut, adică s'au scufundat. Cum și-or fi închipuit amatorii noștri de moscovizare a Bucureștiului că terenul mlăștinos din Băneasa, oricât l-ai drena, seca, mălui etc., va rezista la construirea acestei grozăvii? După cum se vede nici pământul nu-i rabdă!

Ca să încheiu, voi pomeni de hilarul episod cu prăbușirea cupolei sălii de expoziții de la șosea. Nu mai țin minte precis dacă accidentul a avut loc în iarna '65—66 sau '66—67, faptele sunt însă acestea. La proiectare s'a omis evidența că iarna mai cade zăpadă în România, așa că nu s'a prevăzut acoperișul cu niclun fel de sistem de eliminare a zăpezii, calculul fiind corect pentru Dakar ori Rio de Janeiro. În respectiva iarnă a căzut o cantitate mai mare de zăpadă decât era normal într'o perioadă scurtă. Au urmat o zi călduroasă care a topit zăpada parțial, o noapte geroasă care a înghețat-o făcând o crustă solidă pe acoperiș, iar la o nouă căderе de zăpadă cupola s'a scufundat în semn de protest împotriva sarcinii insuportabile la care fusese supusă. Au urmat desigur procese: câțiva ingineri au intrat în pușcărie, dar ridicolul a rămas. Așa că multe luni, exemplul maxim de caraghiozlâc tehnic a fost hala de expoziții de la șosea.

*

Toată această serie de catastrofe tehnice, mai mari sau mai mici, a fost aleasă ca fiind cele mai izbitoare. Un spirit sistematic ar dori poate să deducă caracteristici și cauze comune. Să încercăm să le prezentăm pe cele mai importante:

— copierea oarbă a oricărui produs rusesc, indiferent dacă el se potrivește sau nu cu realitățile românești;

— servilismul față de ocupanți, care duce la înăbușirea puținelor voci care se mai ridică printre tehnicienii români;

— sugrumarea însăși a creativității tehnice naționale;

— promovarea în posturi de conducere a oricărei canalii comuniste, indiferent de capacitatea cerebrală sau pregătirea individului;

— indiferența față de nevoile țării și satisfacerea amorului propriu al guvernanților.

Și pentrucă ne-am luminat și noi la „lampa lui Ilici", propunem următoarea ecuație: „RSR = puterea sovietelor + servilism și prostie".

Alexandru BOTHA Jr.

L'héritage de Salazar

Il a glissé silencieusement dans la mort parce qu'il appartenait depuis longtemps à l'histoire. Le professeur de Coïmbre a non seulement régné, comme un ascète, sur le Portugal pendant 38 ans ; il l'a trempé avec le courage et l'entêtement d'un Lusiade. Il a laissé derrière lui non seulement de l'ordre dans un pays déchiré par l'anarchie des années '20, mais aussi une nation qui a retrouvé son âme et sa vigueur et qui sait affronter froidement l'hostilité d'un monde en folie.

Pour nous autres Roumains, Salazar demeure à jamais l'homme d'état qui en approuvant notre croisade contre l'URSS déclarait à l'ambassadeur italien Bova-Scoppa que nous avions sauvé « l'honneur de la race latine ». C'est peut-être un peu trop en fait de compliments, mais nous ne l'oublierons pas.

Voici pourquoi nous lisons avec soulagement les paroles de Marcello Caetano, le disciple, l'ami et le successeur du grand Portugais. Son discours rend un son familier que nous connaissons bien. En proclamant qu'une « nation perd son caractère au moment où elle renie son passé » le nouveau chef de la Lusitanité formule à la fois une simple et grande vérité historique et proclame, sans embages, son attachement à l'oeuvre du géant qui le précède.

Et quelle leçon de courage ne retire-t-on de ces lignes? « L'indépendance du Portugal est ancrée dans le coeur, dans l'âme et dans la volonté des Portugais. Le Portugal survivra, avec un territoire vaste ou petit, car le Portugal n'est pas fait de quantité ou d'espace terrestre, mais d'une façon de vivre, d'une certaine trempe d'hommes, d'un type donné d'association nationale, d'une patrie qui ne peut être anihilée si l'on en détache une partie — si douloureuse cette mutilation soit-elle — et même si la blessure infligée laisse des cicatrices dans le corps et l'âme de la nation ».

En parlant de cette monstrueuse imposture légale au service de la subversion que constituent les « Nations (dites) Unies », Marcello Caetano dit simplement : « ne faites pas attention aux paroles inconsidérées ».

Enfin, un Méridional donne cette leçon de sang froid à ceux qui prétendent en avoir le monopole et le copy-right : « Je ne dis pas que le monde est devenu fou, mais je ne crois pas que l'on puisse nier que les fous ont acquis une signification, une importance et un rôle influent dont ils n'avaient jamais joui dans le passé, que leur attitude, leurs opinions et leurs propos sont écoutés avec une crédulité et une préparation vierges. La difficulté consiste à gouverner dans un monde pareil où les gens sensés arrivent à douter d'eux mêmes et même à se demander qui a raison ».

Marcello Caetano connaît bien son Camões :
**Vós, Portugueses, poucos, quanto fortes,
Que o fraco poder vosso não pesais . . .**

Le grand héritage de Salazar est dans les meilleures des mains.

Actualités chinoises

Dans les écoles du parti, dans les académies militaires et dans tous les instituts de sciences politiques chinois on enseigne — en dehors du catéchisme de Mao — les préceptes que formulait vers l'an 500 avant notre ère l'impérial conseiller Sun Tsu. On en appréciera leur fascinante actualité. Si l'Occident comprenait que, tout d'abord, il a besoin d'orientalistes et ensuite d'une politique orientale, fondée sur les faits que la lucidité éclaire ! Et puisqu'on parle tant de la sympathie pro-chinoise des communistes roumains, à lire les maximes ci-après, on a l'impression qu'ils se sont mis, eux aussi, à la même école.

✳

Le plus grand art consiste à briser sans lutte la résistance de l'ennemi.

La confrontation directe sur le champ de bataille est nécessaire, mais seulement la conduite indirecte de la guerre peut assurer et consolider la victoire.

Tout ce qui dans le pays est favorable à l'adversaire doit être disloqué et détruit.

Embrouillez les dirigeants ennemis dans des actions criminelles, sapez leur position et leur autorité et, au moment donné, livrez-les désonorés aux yeux de leurs concitoyens.

Faites appel aussi à la collaboration des créatures les plus viles et les plus méprisables.

Appuyez par tous les moyens l'activité des gouvernements ennemis.

Répandez l'opposition et la dissension parmi les citoyens du pays ennemi.

Dressez les jeunes contre leurs aînés.

Harcelez par tous les moyens l'armement, l'entretien et l'ordre des forces de combat ennemies.

Paralisez la volonté des soldats ennemis à l'aide de chansons dépourvues de sens et de la musique confuse.

Envoyez des prostituées afin de parachever la chute.

Dépréciez toutes les traditions de l'ennemi.

Soyez généreux avec les promesses et les cadeaux pour acheter des renseignements. Surtout n'épargnez pas l'argent car les sommes employées de cette façon rapportent des riches redevances.

Etablissez partout une clientèle secrète.

✳

Comme une annexe, sinon comme une suite logique, à ce petit manuel bi-millénaire viennent s'ajouter les faits crûs que découvre le **Département** d'Etat : les soldats américains retour d'Indochine sont intoxiqués par la drogue distribuée avec largesse sur les marchés de Saïgon. Si l'on considère que la « culture hippie » — que la presse communiste, chose étrange, n'attaque pas — est également basée sur la consommation de « l'herbe » ou de « la neige » on va loin avec les hypothèses qui cessent d'être des divagations. Surtout lorsqu'on lit sous la plume de Romain Gary (**France soir** du 27 mars 1971) qui est allé au Yémen pour apprendre que la Chine innonde délibérément l'Occident et en particulier l'Amérique de quantités monstrueuses d'héroïne par l'intermédiaire de l'Albanie. Ce n'est pas une information proférée à la légère, car l'homme qui lui fit cet aveu n'est pas du menu frettin : « **Toute la prospérité actuelle de l'Albanie est basée sur le transit de la drogue. Je sais de quoi je parle : c'est moi qui était chargé de l'organiser** ».

Roumanie, Albanie, Chine — étrange alliance sous le patronnage de Sun Tsu et, pourquoi pas, aussi avec l'approbation et le concours de l'URSS ?

Après tout, dans le brouillard des opiacées rien n'est impossible. Ça ne ferait aucun mal aux gens lucides de « halluciner » un peu ; ils découvriraient peut-être la réalité.

Glosses africaines

Bastion de l'Europe et refuge possible et virtuel de la civilisation occidentale, l'Afrique du Sud, par sa saine politique de développement séparé des races et des civilisations, est en train de devenir le seul rempart possible et virtuel des civilisations africaines, face au communisme destructeur et au capitalisme corrupteur qui, dans une coalition sacrilège, ont pris pied sur le continent Africain en vue de le sucer de sa substance humaine et de ses ressources matérielles. (Guye Cissoko)

✳

La Rhodésie, du fait de son option occidentale et de sa présence géographique dans cette partie de l'Afrique se trouvant sur la route de l'expansion de l'U.R.S.S., participe à la défense de l'extrême-ouest européen ; de là les attaques multiples d'une subversion acharnée contre laquelle elle doit se défendre. De là également l'intérêt sympathique dont elle doit bénéficier de la part de ceux qui savent faire le point objectivement de l'origine et de l'ampleur des dangers qui nous menacent.
(Henri Le Rouxel)

✳

Les Africains qui mettent leur confiance dans leur « libération» par les Russes croient-ils vraiment que le colosse qui a colonisé la Hongrie, la Pologne et a réoccupé Prague se contentera de les émanciper de l'apartheid pour évacuer ensuite les lieux. Au contraire, il se révélerait comme un maître plus dur que l'ancien.
(Dr. Kamazu Hastings Banda,
Président du Malawi)
(D'après **Le National**, Paris)

Le point sur l'i

Nous lisons ce qui suit dans la revue « Découvertes » de Lisbonne :

« une invitation m'est parvenue l'autre jour me conviant à un 'service commémoratif à la mémoire des victimes du fascisme en Roumanie durant la dernière guerre'. Or, ledit service devait se dérouler dans une synagogue de Seymour Place, à Londres, et la cérémonie était organisée par l'Association roumano-britannique, laquelle figure dans la liste des groupements contrôlés par les communistes pro-soviétiques que cite Brian Crozier dans son récent livre 'We Will Bury You'. »

Précisons qu'il s'agit de l'organisation ARCADA. L'annonce en question a été diffusée par les soins de M. Ion Raţiu qui publie à Londres un bulletin fort discutable (FRP).

Qu'est-ce que le racisme?

L'ONU a condamné le racisme. La presse, la radio, la télévision condamnent le racisme.

En revanche, le public n'a pratiquement pas eu l'occasion de connaître le « point de vue de l'accusé ».

Le livre de G.-A. Amaudruz, « Nous autres racistes », donne cette occasion. Après les innombrables actes d'accusation, voici l'une des seules défenses du racisme qui aient été présentées depuis 1945. Tout jugement objectif reposant sur le principe « Audi alteram partem », nous pensons que cette lecture rendra service à toute personne curieuse des choses de l'esprit, même si elle est en désaccord avec l'auteur.

Après avoir esquissé un historique du racisme, l'auteur montre qu'il ne s'agit point d'une philosophie ou d'une religion en concurrence avec les autres, mais de conclusions fondées sur les lois scientifiques les mieux établies et s'adressant aux hommes de toute conviction possédant encore l'instinct vital de combattre la décadence et de défendre la communauté à laquelle ils appartiennent.

Puis il fait le point en biologie de l'hérédité et relève les résultats constituant le fondement scientifique du racisme. Et il réfute les objections courantes ; il établit que le racisme est dans l'intérêt de toutes les races et ne consiste nullement à exterminer les unes au profit des autres.

Ensuite, il présente et commente le Manifeste social-raciste, un important texte doctrinal d'après guerre dont la diffusion est recommandée par la Commission culturelle du Nouvel Ordre Européen. Il signale, point par point, les arguments à l'appui des thèses du Manifeste.

Enfin, se tournant vers l'avenir, il cherche à définir les tâches incombant aux hommes de bonne volonté.

Diffusé par le Courrier du Continent, Case Ville 728, Lausanne (Suisse), « Nous autres racistes » est offert au prix de souscription de 10 francs suisses. Les souscripteurs voudront bien indiquer au dos du coupon du mandat postal international le mot « Souscription » (compte de chèques postaux : 10-20614, Courrier du Continent, Lausanne).

À signaler

Le National, Paris, I-er numéro, le 26 février 1971. Le directeur de cet hebdomadaire lucide est M. Roger Contini, mais le maître d'oeuvre dont nous admirons sans réserves les commentaires de « politique nationale » n'est autre que notre confrère et ami, M. Jacques Ploncard d'Assac. On ne peut résumer la pensée et la fougue de ce grand parmi les derniers maurrassiens. De notre entrevue, en son exil de Lisbonne, nous avons gardé un souvenir ineffaçable et de la lecture de ses livres nous avons retiré des leçons que nous ne sommes pas prêts d'oublier.

Du riche sommaire, toujours au coeur des problèmes, il y aurait tout à citer : **Le rédressement grec** (Roger Contini) ; **Vers une meilleure compréhension en Afrique australe** (Henri le Rouxel) ; **Afrique australe, position stratégique de l'occident** (idem) ; **Un bastion de l'Occident : la République Sud-africaine** (Roger Contini) ;

✳

La volontà, qui d'emblée et sans réticences se présente comme « le périodique des non-collaborateurs ». En renversant un enseignement de Sénèques, ils prennent comme devise — qui ne saurait nous être étrangère — « J'ai changé de ciel mais pas d'âme ! » Une voix pure et jeune : elle n'a que dix ans. Ce qui nous a le plus émus ? Le retour en Ethiopie, après 28 ans, de Fabio Roversi-Monaco Sr. Pourtant nous ne partageons pas la mélancolique lassitude de l'auteur : la grandeur de l'oeuvre italienne en Afrique c'est aujoud'hui qu'on commence à en prendre la véritable mesure. Le temps travaille en sa faveur. Un jour, l'inscription de Darhò Conhat — **victis invictis victuri** — revêtira tout son sens.

Ajoutons aussi que les problèmes roumains — les vrais, ceux du nationalisme — sont souvent évoqués dans ce périodique.

✳

Tetrati Avgoustou. Une autre voix jeune, qui rend un son passionné et enthousiaste. Les rédacteurs n'ont pas froid aux yeux et bien qu'ils se réclament d'une direction « ethnocratique », c'est à dire d'hellénisme intégral, leurs commentaires et remarques à propos des problèmes européens tombent juste. A souligner l'excellente vision sur les problèmes du Moyen-Orient : ni Juifs ni Arabes ne sont pas ménagés.

Il nous plairait de voir évoquer les problèmes roumains, car tout de même, pendant 28 siècles de contacts entre nos devanciers, nous avons aidé un peu la Grèce en son éternité.

✳

Deutsche Wochen-Zeitung du 28 mai 1971 publie sous la signature de Friederich Bergmann une excellente analyse du voyage chargé d'erreurs et d'hypothèques entrepris par le président Heinemann à Bucarest. D'autre part, M. D. Leontieș met dans leur vraie lumière les soi-disants « accords » de Varsovie, auxquels aucun peuple d'Europe Orientale (à l'exception des profiteurs) ne saurait souscrire (**Klüter Blätter**).

✳

Le mémorandum des associations roumaines de la République fédérale, présenté au gouvernement de Bonn a eu un large écho dans la presse ouest-allemande. Le journaux „Der Südostdeutsche", „Deutsche Wochen-Zeitung" „Deutsche Nachrichten", „Der Freiwillige", „Der Donauschwabe" et „Der Weg nach Vorn", reproduisent d'importants passages et soulignent le sort qui est

fait aux exilés suite au renversement de la politique extérieure ; ils deviennent presque des proscrits légaux tandis que les agents de la « république socialiste » s'installent à demeure sous l'oeil bienveillant des autorités. Le „Deutscher Anzeiger" qualifie ce mémorandum de voix de « la vraie Roumanie » et le reproduit intégralement.

✳

Souvenons-nous : il y a cinquante ans la Géorgie

Appel à tous ceux pour qui les idéaux de liberté et de justice ne sont sujets ni à des fluctuations, ni à des éclipses.

Il y a cinquante ans, la Géorgie Républicaine, dont l'indépendance, rétablie en 1918, avait été reconnue de jure, par la quasi-totalité des puissances, se trouvait agressée, sans déclaration de guerre, par l'armée soviétique russe pendant que sa frontière sud subissait la pression des troupes de Kemal Pacha.

Après cinq semaines de combat (11 février-18 mars 1921), la Géorgie tombait sous le joug de la Russie.

Le Gouvernement National Géorgien et la Présidence de l'Assemblée Constituante Géorgienne recevaient l'asile officiel en France et la Légation de Géorgie à Paris continua à être accréditée auprès du Président de la République Française jusqu'en 1932.

En Géorgie, l'ère de la résistance et des insurrections commençait. (Celles de 1924 et de 1956 ont retenu, à leur époque, l'attention du Monde libre.) Il convient de souligner que le Parti Communiste Géorgien ne tarda pas à commencer de subir des épurations successives et sanglantes.

Nos amis peuvent liquider leur abonnement par **mandat-carte de versement** a notre compte

C. C. P. — PARIS — 12 243 35
Madame F. Gallet
1, Square des Aliscamps,
PARIS-16e
(pour STINDARDUL)

Si, aujourd'hui, le poteau d'exécution se trouve le plus souvent remplacé par la déportation (camp de travail « correctif ») ou l'internement (asiles psychiatriques), l'oppression, nationale et sociale à la fois, reste aussi implacable.

L'occupant, qui abrite sous la dénomination fallacieuse de l'Union (obligatoirement suivie de l'adjectif « volontaire »), le fruit de ses brutales annexions, est toujours là avec sa police et ses blindés, spécimens par excellence du comportement IMPERIALISTE et d'exactions COLONIALISTES s'exerçant aux dépens d'une nation plus civilisée et ayant un passé historique bien plus long que lui.

Le Président
de l'Association Géorgienne
en France :
L. ZOURABICHVILI

Pentru a putea continua să apară la actualul nivel tehnic şi mai des decât apare acum, Stindardul **are nevoie de 5000 de abonaţi.** Prietenii noştri sunt rugaţi să ne ajute să atingem această cifră de abonaţi.

Soldats soviétiques prisonniers des Roumains au Kouban.
Ils n'ont jamais eu bonne mine : fatigue, dépression, etc. Mais l'aspect de ceux-là démontre autre chose, à savoir « l'inégalité des races ». Aura-t-on compris que Gobineau avait raison et qu'en Russie nous avons combattu contre l'Asie ?

Die Standarte

Das Memorandum der rumänischen Verbände*

Angesichts der Lage und der Perspektiven der rumänischen Flüchtlinge in der BRD., hat die Generalversammlung der rumänischen Verbände in der BR. Deutschland einstimmig die Zusendung folgenden Memorandums an die Bundesregierung und die Mitglieder des Bundestages gebilligt.

An die
Deutsche Bundesregierung
An die
Mitglieder des deutschen Bundestages.
Hochverehrte Herren!

Als rumänische politische Flüchtlinge fühlen wir uns verpflichtet, Sie sowohl über unsere Einstellung, wie auch über die jetzige Lage der rumänischen Flüchtlinge in der Bundesrepublik Deutschland in Kenntnis zu setzen.

I. In Bezug auf unsere Einstellung und politischen Status, erlauben wir uns, folgendes klarzustellen:

1. Wir sind anerkannte politische Flüchtlinge, gemäß des internationalen Abkommens, das die B. R. Deutschland unterzeichnet hat und gemäß des deutschen Grundgesetzes und der Prinzipien eines Rechtsstaates. Wir glauben darum, daß wir Anspruch darauf haben, entsprechend behandelt zu werden.

2. Wir vertreten ein Volk, das nicht die Möglichkeit hat sich frei zu äußern und das sich geistig, eingeengt durch doktrinäre Schranken, nicht entfalten kann, ein Volk, das gegen seinen Willen von einem diktatorischen kommunistischen Regime unterjocht wird.

3. Vor der Aufnahme von diplomatischen Beziehungen zwischen der Bundesrepublik Deutschland und der Sozialistischen Republik Rumänien, konnten wir als Sprecher unseres Volkes auftreten und die deutsche Öffentlichkeit uneingeschränkt über die politische Lage und die Vorkommnisse in dieser sogenannten rumänischen sozialistischen Republik informieren. Wir konnten in die ideologische Auseinandersetzung zwischen der kommunistischen und nichtkommunistischen Welt unbehindert eingreifen. Diese Tätigkeit, die von uns entfaltet wurde, fand bis zur Aufnahme der diplomatischen Beziehungen bei den deutschen Regierungsstellen und Behörden Verständnis.

In dieser Hinsicht sehen die Dinge heute ganz anders aus:

a) Während Exulanten, die aus Staaten stammen, mit denen die Bundesrepublik Deutschland diplomatische Beziehungen unterhält und aus Staaten, mit denen die B. R. Deutschland sogar verbündet ist, wie Griechenland, die Türkei, Portugal und Spanien, ihre politische Meinung frei äußern können und die Möglichkeit haben, gegen die Regierungen ihrer Länder Kundgebungen und Straßendemonstrationen zu organisieren und in aller Öffentlichkeit für umstürzlerische Aktionen und für Terrorakte Geld zu sammeln, wird uns das Recht, uns politisch zu betätigen, abgesprochen oder mindestens erheblich eingeschränkt.

b) Nachdem uns eine solche Tätigkeit untersagt wurde und uns jede materielle Unterstützung total gestrichen wurde, gibt man uns jetzt zu verstehen, daß wir für die deutsche Ostpolitik eine Last geworden sind und man uns vollkommen ausschalten will.

c) Diese Ausschaltung soll auf Grund eines neuen drakonischen Gesetzes vorbereitet werden. Warum und weshalb? Wann und wo hat ein rumänischer Flüchtling gegen das Asylrecht verstoßen und die Interessen der B. R. Deutschland gefährdet? Soll die bisherige von der rumänischen Emigration angewandte Form der ideologischen Auseinandersetzung mit dem rumänischen Kommunismus zu einem Verbrechen gestempelt werden? Soll der ideologische Kampf der rumänischen Emigration als illegal betrachtet werden, während sich die rumänischen kommunistischen Propagandisten und Agenten frei unter uns bewegen können?

d) Man kann die Rumänen, die in den letzten zwei Jahren in der B. R. Deutschland um politisches Asyl ersucht und es auch erhalten haben, an den Fingern abzählen. Und wenn einer dieses Asylrecht bekommt, dann muß er um dieses Asylrecht bis zur letzten Instanz kämpfen. In der Zwischenzeit bekommt der Betreffende keine entsprechenden Papiere und keine Arbeitserlaubnis. In allen Fällen handelt es sich um hochqualifizierte Arbeitskräfte, Ärzte, Diplom-Ingenieure, Techniker usw., die am Rande der Gesellschaft zu leben verurteilt sind, während die B. R. Deutschland Arbeitsplätze für 2 Millionen ausländischer Gastarbeiter sichert.

e) Diejenigen von uns, die sich um die Erwerbung der deutschen Staatsbürgerschaft bemühen, werden angewiesen, sich an die Botschaft der S. R. Rumänien zu wenden und von dort eine Bestätigung zu erbringen, daß das kommunistische Regime in Bukarest sich mit ihrem Verzicht auf die rumänische Staatsbürgerschaft einverstanden erklärt.

Das steht in krassem Widerspruch zu der Genfer Konvention und der Tatsache, daß diese politischen Flüchtlinge unter der Obhut der Internationalen Flüchtlingsorganisation stehen. Völkerrechtlich sind sie von jeder Abhängigkeit von den offiziellen Vertretungen ihrer Herkunftsländer befreit.

f) Indirekt werden Reisen von Besitzern von Flüchtlingspässen nach Rumänien toleriert. Diese Haltung wirkt um so erstaunlicher, als eine Heimatreise für einen politischen Flüchtling schon an und für sich widersprüchlich ist. In Frankreich z. B. werden die Reiseausweise (gemäß des Abkommens von 15. Oktober 1946) allen Rumänienreisenden entzogen. Und das ist richtig so! Wir verlangen, daß das gleiche auch in der B. R. Deutschland geschieht.

II. In Bezug auf die Lage der Rumänen selbst muß folgendes gesagt werden:

1. Die Behauptung, daß die rumänische kommunistische Regierung eine Politik der Öffnung nach Westen verfolgt, ist nicht zutreffend. In Wirklichkeit handelt es sich um eine gewisse kommunistische Strategie. Die rumänisch-sowjetischen Abkommen vom Juni 1970 und September 1970 sind nur ein Beispiel dieser Strategie.

2. Nach 25 Jahren Unterjochung ist das rumänische Volk dem kommunistischen Regime, dem sogenannten sozialistischen Staat und System genau so feindlich gesinnt. Die überwiegende Mehrheit der rumänischen Jugend will vom Kommunismus nichts wissen.

3. Die katastrophale Wirtschaftlage in Rumänien ist unbeschreiblich. Die ehemalige Kornkammer Europas kann heute nicht einmal das notwendige Brot für die eigene Bevölkerung aufbringen. Das Argument, daß 30% des sozialen Produktes für die Investitionen bestimmt sind (und die falsche Planifizierung) zeigt, in welchem Maße das rumänische Volk ausgeplündert wird.

4. Bis vor wenigen Jahren haben sich die Rumänen, die noch in der Heimat leben, von der B. R. Deutschland viel versprochen. Die B. R. Deutschland verfügte in Rumänien über viel Sympathie. Jetzt ist die Lage ganz anders. Tiefe Enttäuschung herrscht in Rumänien über die Bundesrepublik, und zwar aus folgenden Gründen:

a) Der permanente Versuch eines beträchtlichen Teils der deutschen Presse, die Lage in Rumänien in einer für das kommunistische Regime günstigen Form darzustellen.

b) Die Unterstützung, die das kommunistische Regime bei der deutschen Regierung und bei der deutschen Industrie findet, eine Unterstützung, von welcher das rumänische Volk überhaupt nicht profitiert.

c) Das rumänische Volk fühlt sich jetzt auch von dem deutschen Staat und von dem deutschen Volk verlassen.

d) Die Anerkennung der jetzigen Lage in Mittel- und Osteuropa, einschließlich der nach 1945 entstandenen Grenzen, hat das rumänische Volk bis zur Verzweiflung erschüttert.

e) Die Entspannungspolitik und die Politik im Sinne einer Öffnung nach Osten wird in Bezug auf Rumänien das Gegenteil erreichen, nämlich daß dieses Land noch mehr in die Arme der UdSSR getrieben wird.

III. In Bezug auf die Aktion der S. R. Rumänien, das rumänische. Exil zu vernichten:

1. Das kommunistische Regime in Bukarest wird laufend über die Anschriften der in der B. R. Deutschland lebenden Rumänen unterrichtet. Als Folge bekommen alle, unaufgefordert, direkt aus Rumänien, das kommunistische Blatt „Glasul Patriei" (Die Stimme der Heimat).

2. Eine immer noch zunehmende Infiltrierungsaktion von Agenten und Provokateuren seitens Bukarests.

3. Exilrumänen in der B. R. Deutschland werden zur Kollaboration und auch zu nachrichtendienstlicher Tätigkeit gepreßt.

4. Gegen alle internationalen Abmachungen werden Exilrumänen in ihren Wohnungen von kommunistischen Funktionären der rumänischen Botschaft in Köln besucht und durch Listigkeit und Versprechungen zur Zusammenarbeit aufgefordert.

In Anbetracht der kommunistischen Offensive in den Reihen der rumänischen Flüchtlinge in der B. R. Deutschland müssen wir uns zur Wehr setzen und wir hoffen, daß man uns dieses Recht nicht abspricht. Das Recht uns zur Wehr zu setzen und für die Freiheit unseres Volkes zu kämpfen, wollen wir nur mit legalen Mitteln ausüben, ohne Anwendung von Gewaltmethoden und die Interessen, die Politik und das Ansehen der Bundesrepublik Deutschland ständig beachtend.
Deshalb wenden wir uns an Sie, hochverehrte Herren und bitten Sie um Ihr Verständnis.
Unser Kampf von heute kann der Kampf der ganzen freien Welt von morgen sein.

Hochachtungsvoll
Für den Vorstand und die Generalversammlung der rumänischen Verbände in der B. R. Deutschland.

Georg Agrita-Acrivu
Generalsekretär des Vorstandes

Dr. I. V. Emilian
Präsident der Generalversammlung

* Wir sprechen allen deutschen Wochenzeitungen und Zeitschriften, die dieses Memorandum im Wortlaut veröffentlicht oder kommentiert haben, unseren anerkennenden Dank aus.

L'accueil des «agresseurs»
L'avantgarde des troupes allemandes est saluée avec enthousiasme par la population d'un village ukrainien.

Die „Angreifer" wurden umjubelt.
So wie hier in einem ukrainischen Dorf, wurden die deutschen Soldaten und ihre Verbündeten im Sommer 1941 überall von der Bevölkerung der Sowjetunion als Befreier begrüßt und umjubelt.

Wehrdienstverweigerung, eine Waffe der kommunistischen Subversion

Im Zusammenhang mit der Verteidigungsbereitschaft angesichts der globalen Intentionen der Sowjetunion und des Weltbolschewismus, brachte der „Münchner Merkur" vom 22. Juli 1971, einen sehr interessanten Artikel des CDU. — Bundestagsabgeordneten Dr. Manfred Wörner, der sich in zahlreichen Debatten als einer der verteidigungspolitischen Experten profiliert hat.

Dr. Wörner behauptet mit Recht, daß sich die Wehrdienstverweigerung zu einem organisierten Unternehmen entwickelt hat und daß **allein im Ruhrgebiet rund 80% der Abiturienten Antrag auf Wehrdienstverweigerung stellen.**

Solche alarmierende Zahlen sind eine eindeutige Voraussetzung für die Auflösung eines Staates. Sie bringen gleichzeitig den unwiderruflichen Beweis der Zersetzungsarbeit der „Umerzieher", die seit mehr als 26 Jahren bemüht sind, alles in den Dreck zu ziehen, was mit Vaterland, nationalem Bewußtsein und nationaler Würde im Zusammenhang steht. Die Scharlatane, die ungestört eine „neue Gesellschaftsordnug" predigen, die unverschämten Verräter, die bezahlten Agenten des Feindes und der kommunistischen Weltverschwörung, haben es so weit gebracht, daß die Oberschulen in der Bundesrepublik Deutschland die Brutstätten der marxistischen und neo-marxistischen Subversion geworden sind. Es ist wahr, daß nur eine Minderheit der Lehrkräfte diese Zersetzungsaktion unterstützt, aber es ist himmelschreiend, daß die Mehrheit dieser Lehrkräfte nicht den Mut hat, etwas dagegen zu tun, sondern sich in die Position der „Schweigenden" zurückzieht und resigniert. Das Resultat ist klar: rund 80% der Abiturienten des dichtbevölkerten Ruhrgebietes wollen das Land ihrer Väter nicht verteidigen und fühlen sich sehr wohl dabei, als willenlose Schafherde für den Aufmarsch des kommunistischen Imperialismus und der kommunistischen Sklaverei freie Bahn zu schaffen.

Während das sogenannte deutsche Fernsehen Abend für Abend, durch seine antifaschistischen Kommentatoren, die nationale Würde des deutschen Volkes anschwärzt und dem Verrat huldigt, führen die Zeitungen, der Rundfunk und das Fernsehen der Ostblockländer unermüdlich und konsequent eine Kampagne zur Verstärkung der Wehrbereitschaft und der Vaterlandsliebe ihrer Jugend.

So waren z. B. in der „Chirvonaja zmena" vom 9. Mai 1971, dem offiziellen Organ der kommunistichen Jugend aus Weißrußland, folgende Zeilen zu lesen:

„Die Sowjetarmee ist der Stolz unseres Volkes. Heute ist unsere Armee eine mächtige, **drohende** und unbesiegbare Kraft, mit den besten Waffen der Welt ausgerüstet. In jedem Augenblick des Tages und der Nacht sind unsere **tapferen Krieger** im Stande, jeden Feind vernichtend zu schlagen".

Die georgische Tageszeitung „Zarja Vostoka" (zitiert von dem Informationsbulletin **„notizie est"**, 20123-Milano, Corso Magenta 42), schrieb am 6. Mai 1971:

„Es ist die Zeit gekommen Bilanz zu ziehen, zwei Jahre nachdem in unseren 280 Volksschulen unserer Republik die **Militärerziehung** eingeführt wurde. Bevor unsere Jugend zu den Fahnen gerufen wird um zu dienen, ist sie mit der soldatischen Pflicht, mit dem Militärreglement und mit dem Soldatenleben schon vertraut... In dieser Hinsicht haben die Organe der Partei, des Staates, der Komsomolorganisation, der öffentlichen Erziehung **des lokalen Militärkommandos,** eine gewaltige Arbeit geleistet.

Die Schüler der letzten Klassen wissen jetzt genau, **wie man eine Feuerstellung organisieren muß.** Sie wissen genau, wie man sich tarnen muß, **wie man eine automatische Waffe bedient,** eine Gasmaske in Gebrauch nimmt, **was Feuerdisziplin ist** und wie sich eine kleinere Kampfgruppe in gebirgiger Gegend bewegen muß.

Die Offiziere sorgen dafür, daß das praktische Programm durch die **Heldentaten** der Sowjetsoldaten während des **großen patriotischen Krieges** ergänzt wird".

Die „Komsomoletz Tadzikistana" vom 26. Mai 1971 verlangt die **integrale Militarisierung** der sowjetischen Jugend und gibt als Beispiel dafür die Schule Nr. 49 aus Duschanbe: **„Im Stechschritt, mit flatternder Fahne, marschieren jetzt die Soldaten von morgen.** Es sind die Pionlere (Kinder zwischen 9 und 14 Jahren), **die jungen Krieger** der Schule Nr. 49, die ausgezeichnet militärisch **gedrillt** wurden. Sie tragen die Uniform der Landungstruppen der Marine. Um ein guter Schüler zu sein, genügt es nicht, nur die besten Noten zu haben, man muß an erster Stelle wissen, **wie man von der Waffe Gebrauch macht".**

Das sind auch Realitäten, mit welchen die Entspannungssuchenden und diejenigen, die den **Frieden um jeden Preis** wollen, rechnen müssen. Wehrdienstverweigerer sind in **allen** Ostblockstaaten unbekannt und wer sich erlaubt, gegen die Militärdisziplin zu verstoßen, landet für viele Jahre im Gefängnis oder in einem Zwangsarbeitslager.

Sollen wir noch sagen, daß in dem Handbuch für „innere Führung" der sozialistischen Republik Rumänien ganz deutlich geschrieben steht, **daß man den Vorgesetzten nicht einmal mit dem Blick beleidigen darf?**

Ion V. EMILIAN

Weiße Welt in der Krise

Biopolitische Zeitkritik und Zukunftsforderung
Heinrich L. Sanden: Was muss geschehen?
Weiße Welt am Wendepunkt.
208 Seiten — Ganzleinen mit Schutzumschlag
DM 14.50
Druffel-Verlag, Leoni am Starnberger See

Mit nüchternem Blick auf Gegenwart und Zukunft entwirft Heinrich Sanden diese umfassende Zeitkritik. Nachdem er sich in der heutigen Menschheitswirklichkeit gründlich umgesehen hat — von großen Reisen berichtet er in seinem 1969 erschienenen Buch „Die Welt der Tausend Völker" — wendet er sich hier mit einer Fülle von Argumenten gegen den „Wissensverzicht", der die weiße Intelligenzschicht gefährlichen Utopien und Irrtümern auslieferte. Wie einst zu Ende des Mittelalters die Erkenntnisse des Kopernikus machtinteressierten Widerstand zu überwinden hatten, so werde heute das durch die neuere Forschung seit Jahrzehnten gesicherte biologische Wissen von der erbveranlagten und erbkonstanten Verschiedenheit der Menschen und Völker in verwirrender Weise geleugnet. Als beunruhigende Zukunftsgefahr bezeichnet Sanden nicht nur die zahlenmässige „Explosion" der farbigen, sondern vor allem die gleichzeitige „Selbstzerstörung" der weißen Völker, die nach Sandens Überzeugung als die Schöpfer der technisierten Leistungswelt allein deren notwendigen Fortbestand gewährleisten. Die Forderung nach Anerkennung der menschheitsgeschichtlich getrennten Entwicklung der Rassen und Völker verbindet Sanden mit einem biopolitischen Programm der weißen Regeneration. Er beurteilt sie nicht nur als unerlässlich, sondern auch als möglich — die Europiden „sind weder ausgestorben, noch haben sie ihre Vitalität eingebüßt". Es ist ein kühner Entwurf neuen Zieldenkens, das dieses Buch aufregend und herausfordernd macht.

Es gab keine „Proteststimmen" in Italien

Wie zu erwarten war, wurden die Wahlen, die am 13. Juni 1971 in Italien stattfanden, von der sogenannten Weltöffentlichkeit nur spärlich kommentiert, denn der Durchbruch der Italienischen Sozialen Bewegung M. S. I., die als „neofaschistisch" bezeichnet wird, war zu gewaltig und hätte auf die europäische Rechte ermutigend wirken können.

Außer dem Landtag von Sizilien wurden am 13. Juni die Lokalparlamente von zwei Provinzen (Roma und Foggia), sowie die Stadträte einer Anzahl von wichtigen Städten, darunter Rom, Genua, Bari, Foggia und Ascoli, gewählt. In allen Wahlkreisen präsentierten 9 größere Parteien ihre Kandidaten, vielerorts wurden aber auch Kandidaten von kleineren Parteien und Wählergemeinschaften (lista civica) aufgestellt.

Gemäß ihrer Orientierung können die 9 größeren Parteien in drei Gruppen aufgeteilt werden:

1. Die Mitte-Links-(centro-sinistra) Regierungskoalition, aus Christ-Demokraten, Sozialisten, Sozialdemokraten und Republikanern bestehend.

Von diesen 4 Parteien kann nur die Sozialdemokratische Partei (PSDI.) als eindeutig antikommunistisch bezeichnet werden. Auch die Republikaner (PRI.) sind keine Freunde der Kommunisten. In der christlich-demokratischen Partei (DC.) sind zur Zeit 5 oder 6 verschiedene Richtungen vertreten: solche, die eindeutig nach rechts tendieren und andere, die, im neuen vatikanischen Geist, bereit wären, auch mit den Kommunisten zu regieren, während die Sozialisten (PSI.) bestrebt sind, Italien möglichst bald eine Volksfrontregierung zu bescheren.

Giorgio Almirante
der energische und politisch bewußte Generalsekretär der MSI.

In Rom bekam Almirante mehr Vorzugsstimmen (d. h. für seine Person) als jeder andere Kandidat einer Partei. Für Almirante stimmten 87.640 Römer, während der Oberbürgermeister der Hauptstadt, Darida, mit 65.742 Stimmen weit hinter ihm blieb. Der kommunistische Kandidat Ingrao bekam 63.427 Stimmen und der Sozialdemokrat Tanasi nur 34.140. Eine solche Stimmenverschiebung hat Rom in den Nachkriegsjahren noch nie erlebt.

Dr. Evelina Alberti
die im Nationalrat der MSI. die junge Generation vertritt, wurde mit überwiegender Mehrheit ins Stadtparlament von Rom gewählt. In vielen Wahlsprengeln ihres Wahlkreises stand die MSI. an der Spitze.

2. Die extremen Linken: Kommunisten (PCI.) und die Sozialistische Partei der proletarischen Einheit (PSIUP.).

3. Die Rechtsparteien: die Liberalen (PLI.), die Monarchisten (PDIUM.) und die Italienische Soziale Bewegung (MSI.).

Die Wahlen vom 13. Juni haben der Gruppe „centro-sinistra" (Regierung) einen Verlust von − 2,1% gebracht, der Gruppe der extremen Linken einen Verlust von −1,8% und **der Gruppe der Rechten einen Gewinn von +2,4%.** Da aber auch sowohl die Liberalen, wie auch die Monarchisten, erhebliche Verluste verbuchen müssen, ist **der einzige Gewinner dieser Wahlen die Italienische Soziale Bewegung.**

Im Stadtparlament von Rom gewann die MSI. 6 neue Sitze und ist jetzt mit 13 Abgeordneten vertreten (16,38%). In der Provinz Rom verdoppelte die MSI. ihren Stimmenanteil von 161.403 auf 305.383 und gewann 7 Sitze statt der 3 bisherigen. In Bari, Ascoli und Foggia geschah das gleiche und in Genua, einer kommunistischen Hochburg, konnte die MSI. ihre Sitze ebenfalls verdoppeln. Es würde zu lange dauern, wollten wir die Liste der Erfolge der MSI. in kleineren Städten zitieren, wie z. B. in **Crispiano in Apulien, wo die MSI. 43,1% der Stimmen erhielt und 9 von den 20 Sitzen, die zu vergeben waren. In Sizilien ist die MSI. von 152.742 auf fast 400.000 Stimmen angewachsen. Allein in Catania, wo die MSI. 1968 31.009 Stimmen erhielt, bekam sie jetzt 103.592 Stimmen, also mehr als das Dreifache.**

Um diese eindeutigen Erfolge zu verkleinern, wurde in manchen Zeitungen von „Protestwählern" und von „Proteststimmen" gesprochen. Diese Methode ist wohlbekannt und sie findet immer dann Verwendung, wenn von einer Partei die Rede ist, die rechts steht. Für andere Parteien werden günstige Resultate niemals als „Proteststimmen" gewertet.

Nein, es waren keine „Proteststimmen", die am 13. Juni 1971 den Kandidaten der MSI. zuströmten, sondern die unwiderufliche Antwort an diejenigen „fortschrittlichen" Politiker der Regierungskoalition, die weiter nach links steuern wollen und marxistische Experimente durchführen möchten. Italien hat am 13. Juni 1971 gegen den Kommunismus und gegen die Freunde des Kommunismus gestimmt. Für Europa ist das eine große Hoffnung.

Traian Rovinaru

Ein sozialistischer Abgeordneter verlangt die Todesstrafe für Rauschgifthändler

In dem Leitartikel seiner Tageszeitung „Le Provencal" vom 8. Juni 1971, kündigt der Oberbürgermeister von Marseille und Abgeordnete der französischen Nationalversammlung Gaston Deferre, seine Absicht an, dem französischen Parlament einen Gesetzentwurf vorzulegen, der für Rauschgifthändler die Todesstrafe vorsieht.

Diese Ankündigung wird von dem Informationsbulletin „Aginter Presse" (Lisboa 2, Apartado 2-498, Portugal; 53, Rue de la Republique, 76-Dieppe, France) wie folgt kommentiert:

„Der sozialistische Abgeordnete Gaston Deferre erhebt seine Stimme gegen die Milde in der Behandlung von Rauschgifthändlern, deren Strafen minimal sind oder sogar zur Bewährung ausgesetzt werden. Mit Recht behauptet Gaston Deferre, daß diese Schacherer richtigen Netzen angehören, die auch während ihrer Haftzeit für sie sorgen.

Der Rauschgifthandel ist ausgezeichnet organisiert, weil dieses schmutzige Geschäft kolossale Gewinne einbringt, die auch dazu dienen, hochgestellte Komplicen zu kaufen. Wie könnte man anders die Schüchternheit der Abwehrmaßnahmen erklären? Die Größe des angerichteten Unheils durch Rauschgift und die steigende Zahl der Rauschgiftsüchtigen, **verlangen eine radikale Polizeiaktion.** Die Regierung zögert aber, eine solche Aktion anzuordnen, wahrscheinlich, um politischen Komplikationen aus dem Wege zu gehen.

Nicht übersehen werden darf aber auch, daß das Rauschgift seit mehreren Jahren **als revolutionäre Waffe verwendet wird, genau wie die sexuelle Revolution und die Pornographie, um den Verfall der westlichen Gesellschaftsordnung zu beschleunigen".**

In dem Kommentar, heißt es weiter:

„Die Tatsache, daß ein marxistischer Abgeordneter dieses Alarmsignal gibt und ausdrücklich betont, daß **allein die Todesstrafe diesen Verfallsprozeß stoppen kann,** mag überraschend sein. Es wäre viel logischer gewesen, wenn ein solcher Vorschlag aus dem konservativen Lager **der U.D.R. (NN.** Gaullisten) gekommen wäre; die braven nationalbürgerlichen Abgeordneten aber, wollen, wie übrigens alle anderen dieser Sorte aus fast allen europäischen Ländern, **von dem Mechanismus des politischen Krieges überhaupt keine Kenntnis nehmen.** Sie lehnen es ab, gewisse Manifestationen zu analysieren und die Ursachen festzustellen. Die Nation verfällt unter ihren Augen. Die junge Generation wird physisch und moralisch vergiftet, aber jene Politiker betrachten dieses Geschehen als eine Krise der Zivilisation, wie es der Marxist Malraux diagnostizierte . . ."

Wir können die mutige Initiative von Gaston Deferre, dem Oberbürgermeister der zweitgrößten Stadt Frankreichs, nur begrüßen. Vielleicht werden sich auch anderswo führende Sozialisten finden, die endlich erkennen, daß die Verfechter der materialistischen Dialektik („Das Ziel rechtfertigt die Mittel") keine anderen Absichten haben, als die europäische Zivilisation restlos zu vernichten, einschließlich allem, was sich zum demokratischen Sozialismus bekennt.

Die ungleichen Verträge der Bundesrepublik Deutschland

(Fortsetzung von Seite 5)

rium der Bundesrepublik nach dem Grundgesetz gar nicht befugt ist, Entscheidungen zu treffen, die das Schicksal der gesamten deutschen Nation berühren. Auch hat die heutige Bundesregierung in den letzten Bundestagswahlen von der Mehrheit der gültig abgegebenen Stimmen keinen echten Auftrag zum Regieren erhalten. Der langjährige Vorsitzende der SPD, Kurt Schumacher, hat den sofortigen Sturz der Regierung prophezeit, die es wagen würde, deutsche Ostpositionen aufzugeben. Er hat sich getäuscht. Im Zeitalter der Koexistenz werden es sich gewisse Deutsche doch nicht nehmen lassen, die Koexistenz mit den Tyrannen Osteuropas „gründlicher" zu betreiben als die anderen Nationen, denn Gründlichkeit ist ohne Zweifel eine deutsche Tugend. Anstatt sich zu Anwälten des Selbstbestimmungsrechts der Rumänen, Polen, Tschechen usw. zu machen, an dem der freie Westen, einschließlich Deutschlands, tatsächlich manches wiedergutzumachen hätte, wenn man die Millionen nichtdeutscher Flüchtlinge und den Verlust ihrer Heimatländer infolge des verlorenen Kriegs und der Bolschewisierung ins Auge faßt, drängen sich die deutschen Massenmedien den griechischen, spanischen und sonstigen Sozialisten und Kommunisten, die sich in der BRD gegen die Regime ihrer Länder tummeln, als Anwälte auf. Sie finden scheinbar nicht genug kommunistische Länder im Osten; sie wollen auch Spanien und Griechenland endlich dem Kommunismus erschließen. Die Schuld an diesem deutschen Nationalcebakel trägt in erster Linie die einstmals aufgezwungene und nunmehr liebgewordene Vergangenheitsbewältigung. Das Wohlstandsvolk befindet sich augenblicklich auf der Talsohle der Selbstachtung. Wie eine Brücke, deren beide Enden man gesprengt hat, hängt es im molligen Gefieder, ohne Bindungen zum Festland der Vergangenheit und der Zukunft. So ist auch seine Politik weitgehend lediglich auf die Meisterung der Gegenwart und des hohen Lebensstandards abgestellt, während andere Nationen die Politik der Jahrhunderte machen. Eine Nation, die ihre in den Jahrtausenden verborgenen Wurzeln ausrotten läßt und den Blick in die Zukunft verliert, wird zu einem Konglomerat von Individuen, die immer mehr Rechte vom Staat fordern und sich immer mehr von ihren Pflichten gegenüber demselben drücken (z. B. die Wehrdienstverweigerer). Die marxistische und anarchistische Erosion durch eine poltisch fehlgeleitete Jugend frißt sich immer tiefer in die Fundamente der Bundesrepublik ein. Die Staatsführung von morgen wird von der charakterlichen und gesellschaftlichen Formung dieser Jugend geprägt sein. Das Gros des Volkes wird sich dann leider vielleicht wieder beugen, um „menschliche Erleichterungen" zu erlangen, die Aufrechten werden dann über die neuen, inzwischen weiter westlich verlegten Mauern und Stacheldrahtzäune in die Restfreiheit flüchten, falls noch Platz sein wird in der Welt für eine nichtsozialistische Freiheit.

Die Zukunftsaussichten Gesamteuropas haben sich mit der Unterzeichnung der beiden Verträge verdüstert. Rücksichtslose Spekulanten des Opportunismus in allen Ländern stellen sich bereits auf die „sozialistische Weltgesellschaft" um. „Was wird das Ausland sagen, wenn wir die Verträge nicht ratifizieren", nachdem man selbst auf den Vatikan z. B. schweren Druck ausgeübt hat, in der Sache der Ostdiözesen mit gutem Beispiel voranzugehen. Mit solchen zwielichtigen Argumenten hat man schon manches Ziel erreicht.

Schuld an diesen Verzichten auf territoriale Integrität und Wiedervereinigung haben teilweise auch die Vertriebenen. Sie haben Großes für den materiellen Aufbau der BRD geleistet, aber nicht genug für den geistigen und moralischen Gerade sie aber, die Vertreibung, Mord und Schändung erdulden mußten, waren in erster Linie berufen, des besser zu durchblicken vermögen, können doch schreiben und aus ihm eine Gewissensfrage der Gesamtnation zu machen. Gerade sie, die seinerzeit zusammen mit anderen alles verloren haben und jetzt die Vergänglichkeit des neuen Wohlstandes besser zu durchblicken vermögen, können doch nicht einfach zulassen, daß sich an der Elbe die Grenze der Tyrannei niederläßt, ohne ein unüberwindbares „NEIN" entgegenzusetzen. Fünfzehn bis achtzehn Millionen Vertriebene müßten eine politische Macht darstellen, die jeder Regierung die Lust vor solchen Verzichtverträgen im Keime erstickt. Was kann ein ewig fröhlicher Rheinländer dafür, wenn der Ostpreuße, der Danziger, der Schlesier usw. bereit ist, auf seine angestammte Heimat auch eigentumsrechtlich zu verzichten, „weil man nicht verzichten kann, auf das, was man nicht hat" (lies: weil es manchen hier besser geht als in der früheren Heimat). Die Sache mit der Heimat hat für den Einzelmenschen nur dann einen tieferen Sinn und eine geistige Bindung, wenn er in ihr ein bißchen mehr als die Grundlage einer materiellen Existenz sieht. Die Tragik und politische Machtlosigkeit der Vertriebenen liegt darin, daß man nicht von jedem einzelnen diese Einstellung verlangen kann. Folklore genügt auch nicht. Die Führung der Vertriebenenverbände liegt andererseits teilweise in den Händen derer, die aus parteipolitischen und materiellen Gründen in der bitteren Schicksalstunde entweder schweigen oder zu weich sprechen. Ob bei zu erwartenden Wirtschaftskrisen, die sich schon aus der Herausforderung Japans und Chinas auf den Exportmärkten in nicht allzu ferner Zeit für die BRD ergeben werden, der Schrebergarten Bundesrepublik noch ausreichen wird, um die wachsende Bevölkerung zu ernähren, darüber macht sich die zu laue Gruppe unter den Vertriebenen keine Gedanken. Ein Volk kann sich aber nicht wie ein Wolkenkratzer hauptsächlich in die Vertikale entfalten, sondern es braucht seinen horizontalen Lebensraum. Die Lebensraumtheorie wurde nicht von Hitler erfunden, sie wurde jedoch von Moskau in die Praxis umgesetzt, ohne darüber viel Worte zu verlieren, obwohl die Sowjetunion fünfundneunzig mal soviel Land besitzt wie die Bundesrepublik.

„Nichts ist geregelt, was nicht gerecht geregelt ist", sagte Lincoln. Es gibt keine moralische Rechtfertigung für diese Verträge, auch keine politische. Die unbegründete Eile der Ostpilger ist entweder mit einem utopischen Friedensglauben, oder mit einer geheimen Gesamtstrategie des Sozialismus zu erklären. Der Gedanke an die letzte Möglichkeit dürfte gar nicht so abwegig sein, wenn man die geheimnisvolle Diplomatie der berüchtigten Bahrpapiere ins Auge faßt. China bezichtigt das zaristische Rußland der „ungleichen" Verträge und stellt nach Jahrzehnten ihre Legitimität in Frage. Um so ungleicher erscheinen uns die hier behandelten Verträge, zumal sie ohne jeden äußeren Zwang zustandegekommen sind und ein blühendes und dichtbesiedeltes Viertel des Reiches von 1937 an einen Vetragspartner ohne jegliche Gegenleistung vermachen, wobei sie dadurch Vertreibung, Völkermord und Rechtsbruch, einschließlich der Breschnew-Doktrin nachträglich legitimieren und als Mittel der künftigen Weltgestaltung fördern. Die Opposition in der Bundesrepublik Deutschland sollte alles tun, um eine Ratifizierung der Verträge zu verhindern, sonst verrät sie ihren politischen Auftrag und versagt kläglich vor der Geschichte.

Nationaler Widerstand in Polen

Die berüchtigte polnische politische Polizei U. B. gab vor kurzem bekannt, daß es ihr gelungen sei, ein wichtiges Widerstandsnetz zu entdecken und zu zerschlagen. Die U.B. brauchte allerdings nicht weniger als 2 Jahre, um zu diesem Resultat zu kommen, weil die ersten Verhaftungen von Mitgliedern der **Rush** (die Bewegung) schon 1969 durchgeführt wurden. Die U.B. behauptet, daß die antikommunistischen Kämpfer der Bewegung **Rush** militärisch organisiert waren und über zahlreiche Waffen verfügten, auch über schwere Waffen und über Sprengstoff. Bis Ende Juni 1971 sollen über 600 Angehörige der Bewegung verhaftet worden sein.

Wie auch in anderen ähnlichen Fällen, hüllten sich die westlichen Presseagenturen und die von ihnen bedienten Tageszeitungen in Bezug auf diese Vorkommnisse in Schweigen oder brachten nur sehr diskrete Meldungen. Wenn in Prag 20 Trotzkisten verhaftet wurden, war die Haltung der westlichen Massenmedien ganz anders. Die Tageszeitungen widmeten der Verfolgung von Trotzkisten in Prag viele Spalten, die Fernsehkommentatoren sprachen mit seufzender Stimme davon . . . Warum aber wurden die Verhaftungen der Rush-Angehörigen in Polen totgeschwiegen?

Dieses Totschweigen erhält seine Erklärung, wenn man den Bericht aufmerksam liest, den das polnische Parteiorgan „Trybuna Ludu" in diesem Zusammenhang gebracht hat. „Trybuna Ludu" schreibt ganz deutlich, daß die Bewegung Rush eine Nachfolgeorganisation der polnischen Widerstandssammlung **Narodnie Silly Zbroje (Nationale Streitkräfte)** ist, die ihrerseit aus den faschistischen Organisationen entstanden ist, die vor 1939 in Polen existierten, nämlich aus dem **„Nationalen Lager O.Z.N."** und aus dem **„Falenga".** Während des II. Weltkrieges hat die N.S.Z. nicht nur gegen die Deutschen, sondern auch gegen die Sowjets gekämpft. Von 1945 bis 1951 hat die N.S.Z. einen verbissenen Kampf gegen die von den Sowjets eingesetzte polnische kommunistische Regierung geführt. Wenn sich heute junge Polen als die ideologischen Erben von N.S.Z. fühlen, beweist das, daß junge antikommunistische Freiheitskämpfer, die nach 1945 geboren wurden und unter kommunistischer Führung großgeworden sind und erzogen wurden, zu den Quellen des antikommunistischen Kampfes zurückgehen und dort Vorbilder suchen.

Das paßt selbstverständlich den Meinungsmachern der meisten europäischen Länder nicht, die alles in Bewegung setzen, um den nationalen Gedanken zu verpönen und als ein Kapitalverbrechen hinzustellen.

„Europa-Nazione" wird vom Pressebureau der „COSTITUENTE GIOVANILE EUROPA" veröffentlicht, und hat folgende Ziele:

— Die europäischen Kameraden und Freiheitskämpfer über die verschiedenen Tätigkeiten der politischen Bewegungen, die mit der „Costituente Giovanile Europea" in Verbindung stehen, zu informieren;

— Die Machenschaften der kommunistischen Subversion rechtzeitig zu entlarven und den national-revolutionären Standpunkt im Zusammenhang mit dem antikommunistischen Kampf ständig zu bekunden.

Bitte melden Sie sich bei uns:
„EUROPA-NAZIONE", Via Quattro Fontane, 22
00197 — ROMA, Italia; Tel. 479.400

Herausgeber und für den Inhalt verantwortlich: Dr. I. V. Emilian, Fürstenfeldbruck, Jägerstrasse 17. Druck: Dr. Peter Belej, München 13, Heßstr. 74–76.